

AR Library
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம், இலங்கை
UNIVERSITY OF JAFFNA, SRI LANKA

தொடக்கப் பேருரை

பேராசிரியர்

கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்
தலைவர், தமிழ்த்துறை

Inaugural Lecture

Professor

Dr. A. Sanmugadas
Head, Department of Tamil

1993 நேட 26
26 January 1993

N. Thushyanthan.

திராவிட மொழி ஆய்வின் இன்றைய நிலையில்

தமிழ் - யப்பானிய ஒப்பீடு

A Comparison of Tamil and Japanese
in the light of the present state of
Dravidian linguistic studies.

பொருளாடக்கம்

துணைவேந்தரின் அறிமுகவுரை

I.	1. திராவிட மொழிகளும் அவைபற்றிய ஆய்வுகளும்	1
	2. திராவிட மொழிகளின் ஓலியனியல்	4
	3. திராவிட மொழிகளின் கட்டமைப்பு	8
	4. திராவிடப் பரம்பல்	9
	5. பிறமொழிகளுடன் ஒப்பீடு	11
II.	0. திராவிட - யப்பானிய மொழி ஒப்பீட்டாய்வின் தொடக்கம்	
	1. தமிழ் - யப்பானிய ஓலியமைப்பு ஒப்பீடு	17
	2. ஓலி - பொருள் ஒற்றுமை நிலை	21
	3. இலக்கண அடிப்படையில் ஒற்றுமை	28
	4. இருமொழிகளிலும் இலக்கியப் பொருள், வடிவ ஒற்றுமை	37
	5. அகழ்வாய்வு வழங்கும் ஒற்றுமைச் சான்றுகள்	44
	6. முடிவுரை	50

அறிமுகம்

புதிதாக நியமனம் பெறும் பேராசிரியர்கள் பல்கலைக்கழகச் சமூகத்தினர்க்கும், பல்கலைக்கழகப் பேரவையினாலும், துணை வேந்தரினாலும் அழைக்கப்பெறும் அவையினர்க்கும் முதன்முதலாக ஒரு 'தொடக்கப் பேருரையை' வழங்குவது வழக்கமாகும். அந்த வரிசையில், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் 1993.01.26 இலே ஆற்றிய தொடக்கப் பேருரை இப்பொழுது வெளியாகிறது.

திராவிட மொழி ஆய்வின் இன்றைய நிலையில் தமிழ் யப் பானிய ஒப்பீடு என்னும் பொருள் பற்றியதாக இப்பேருரை அமைந்துள்ளது. தமிழ் மொழிக்கும் யப்பானிய மொழிக்கும் இடையே ஒலியமைப்பிலும், சொற்பொருள்களிலும் இலக்கண அடிப்படையிலும், இலக்கிய பொருள் உள்ளடக்கத்திலும், இலக்கிய வடிவங்களிலும் காணப்படும் ஒற்றுமைகள் பல இப் பேருரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

வியக்கத் தகுந்தனவாகிய இவ்வொற்றுமைகளுக்கு அடிப்படையாகவுள்ள ஏதுக்கள் யாவை என்பது மேன்மேலும் ஆய்வுக் குக்கு இடமளிப்பதாகும். மொழியியல் ஆர்வலர்களுக்கு இப் பேருரை நல்விருந்தாயமையும் என நம்புகிறேன்.

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. துரைராஜா
துணைவேந்தர்
யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

1. திராவிட மொழிகளும் அவைபற்றிய ஆய்வுகளும்

இந்தியத் துணைக்கண்டம் நான்கு பெரும் மொழிக் குடும்பங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவை, இந்தோ-ஜோப்பிய மொழிக் குடும்பம், திராவிட மொழிக் குடும்பம், திபெத்-தோ-பர்மன் மொழிக் குடும்பம், முண்டமொழிக் குடும்பம் என்பனவாகும். இந்நான்கு மொழிக் குடும்பங்களுள், மிகப் பழைய வாய்ந்த, நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியமுடைய மொழிகளை சமஸ்கிருத மொழியும் தமிழ்மொழியும் விளங்குகின்றன. இவ்விரு மொழிகளிலும் அமைந்த இலக்கியங்கள் இந்திய நாகரிகத்தின் பண்புகளை வெளிக்கொண்டும் தன்மைவாய்ந்தனவாக விளங்குகின்றன. இவற்றுள், சமஸ்கிருதம் இந்தோ-ஜோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது; தமிழ் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது.

இன்றைய நிலையில் இந்தியக் குடியரசின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் திராவிட மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. ஈழம், மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களில் தமிழ் மொழியும், பாக்கிஸ்தானில் பிராகுவி மொழியும் பேசப்படுகின்றன. இவை யாவற்றையும் மனக்கொண்டு கணக்கிடின், தற்போது 150 மில்லியனுக்கு மேற்பட்ட மக்கள் திராவிட மொழிகளைப் பேசுகிறார்கள். 1971ல் நடைபெற்ற இந்தியக் குடிசன மதிப்பீட்டின்படி 131 மிலியன் மக்கள் திராவிட மொழிகளைப் பேசுவார்களாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அக் கணக்கெடுப்பின்படி ஒவ்வொரு திராவிட மொழியையும் பேசுவோருடைய தொகை (இலக்கங்கள் மிலியன் எண்ணைச் சுட்டுவன) பின்வருமாறு அமைகின்றது.

1. தமிழ்	37.7
2. மலையாளம்	21.9
3. கண்ணடம்	21.9
4. தெலுங்கு	44.76
5. துளு	1.16
6. கொண்டி	1.69
7. குருக் (ஒரயோன்)	1.236
8. பிராகுவி	.3
9. கொயா	.212
10. குவி	.196
11. மால்தோ	.09
12. கொடகு	.072
13. கொலாமி	.067
14. நய்க்கி	.054
15. குயி	.051
16. கொண்டா	.034
17. பர்ஜி	.030
18. கட்பா	.011.2
19. ஒல்லரி	.009.1

20.	இருளா	.005.1
21.	கொத	.001.3
22.	பெங்கோ	.001.3
23.	தோட	.000.9
24.	மண்டா	(கணக்கு இல்லை)

“திராவிட” என்னும் சொல் வழக்குப் பற்றி நாம் விரிவாக நோக்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். சமஸ்கிருதம் முதலாயினவற்றைக் கொண்ட இந்தோ-ஆரிய குடும்பத்தைச் சாராத பல மொழிகளை உள்ளடக்கிய ஒரு குடும்பத்தைக் குறிக்கத் “திராவிட” என்னும் சொல்லினை முதன்முதலாக எடுத்தாண்ட பெருமை திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலிக்கணம் (1856) என்னும் நூலினை எழுதிய ரொபர்ட் கோல்ட்வெல் அவர்களையே சாரும். ஒரு குடும்பமொழிகளைக் குறிப்பிட கோல்ட்வெல் ஏன் இச்சொல்லைக் கையாண்டார் என்பதற்குக் கமில் சுவெலெபில் (1990) தரும் விளக்கம் பொருத்தமுடையதாயுள்ளது. கோல்ட்வெல், கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குமாரிலப்பட்டர் என்பவருடைய தந்திரவார்த்தை என்னும் நூலிலே இடம்பெறும் ஒரு தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டே “திராவிட” என்னுஞ் சொல்லை எடுத்தாண்டார். கோல்ட்வெல் அத்தொடரை “அந்திர த்ராவிட ஆதி” என இனங்களுடு கொண்டார். அவர் இத்தொடரைப் பிழையாகப் பாடங்கொண்டார் என தெபா, மீனாட்சி சுந்தரனும் (1977:17) கமில் சுவெலெபிலும் (1990:XXI) சுட்டியுள்ளனர். சுவெலெபில் அத்தொடரின் சரியான பாடம் “தத்யதா த்ராவிடாதி பாஷாயாம் ஏவ” (tadyathā dravidādi bhāśāyām ēva) எனக்குறிப்பிட்டு “த்ராவிட ஆதி” என்னும் தொடரால் தமிழ் முதலிய மொழிகளையே குமாரிலப்பட்டர்களுதானார் எனக்கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார். அத்துடன், “த்ராவிட” என்னுஞ் சொல்லின் தோற்றத்தினை உற்று நோக்கிய சுவெலெபில், தண்டின் என்னும் வடமொழி ஆசிரியர் அவந்திகந்தரீக்தா என்னும் தன்னுடைய உரைநடைக் கதை(நாவல்)யிலே பயன்படுத்தும் “த்ரமில” என்னுஞ் சொல்லினையும், இக்ஷ்வாகு பரம்பரையினரின் கல்வெட்டுக்களிலே இடம்பெறும் பிராகிக்ரதச் சொல்லாகிய “தமில்” என்பதனையும், இலங்கைப் பாளி நூலாகிய மகாவம்சம் கையாளும் “தமிள்” என்னுஞ் சொல்லினையும் ஒப்பு நோக்கி, “தமில்” என்னுஞ் சொல்லிவிருந்தே “த்ராவிட” என்னுஞ் சொல் வளர்ச்சியுற்றுதெனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சுவெலெபில் கூறும் மேற்படி கருத்தினை அரண்செய்யும் வகையிலே தொல்காப்பியம் எழுத்துக்கணம் சான்றுவழங்குகின்றது. தொல்காப்பியம் எழுத்துக்கிராம் புள்ளி மயங்கியல் 89 ஆம் சூத்திரத்தில்

“தாமென் கிளவி கோலொடு புனரி

என்கினை வருத லூரித்து மாகும்”

என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச் சூத்திரத்தின்படி “தாழ்” என்னுஞ் சொல் “கோல்” என்னுஞ் சொல்லுடன் புணருமிடத்து “தாழ்க்கோல்” என்று புணருதலன்றி, “தாழ்க்கோல்” என்றும் புணரும். இச் சூத்திரத்தை அடுத்துவரும் 90 ஆம் சூத்திரம்

“தமிழென் கிளவியு மதனோ ரற்றே”

என்பதாகும். இதன்படி, தமிழ் + பிள்ளை என்னும் தொடர் “தமிழ்ப்பிள்ளை” என்றும் புணருவதேயன்றி, “தமிழ்ப்பிள்ளை” என்றும் புணரும் என்பது பெறப்

படும். இங்கு தொல்காப்பியருடைய காலத்திலே அல்லது அதற்கு முன்னர் “தமிழ்” என்னுஞ் சொல் வழக்கில் இருந்திருக்கிறது என்பதை அறியமுடிகின்றது. சிலம்பு, குரங்கு போன்ற தமிழ்ச் சொற்களின் பழைய வடிவங்கள் முறையே சிலம்பு, குரங்கு என்னவாகும். தமிழின் மென்மை புகுத்தும் பண்பினாலேயே அவை சிலம்பு, குரங்கு என ஆயின். இவற்றின் பழைய தோற்றங்களை அவை வேறு சொற்களுடன் புனருஞ் சந்தர்ப்பங்களிலேயே உணரமுடிகின்றது. சிலம்பு + அதிகாரம் என்னுஞ் தொடர் சிலம்பதிகாரம் என்றும், குரங்கு + பட்டறை என்னுஞ் தொடர் குரக்குப்பட்டறை என்றும் புணர்ந்தமைவதை நோக்குக. இந்த அடிப்படையிலே தமிழ் + பிள்ளை என்னுஞ் தொடர் தமிழம்பிள்ளை எனப் புணருவதை நோக்குமிடத்துத் தொல்காப்பியருடைய காலத்துக்கு முன்னர் தமிழ் என்னுஞ் சொல்வடிவம் வழக்கிலிருந்திருக்க வேண்டுமென ஊகிக்கமுடிகின்றது. எனவே, இச் சான்றினைக் துணையாகக் கொண்டு, சுவெலெபில், தகிழ் → தமிழ் → தமிழ் → தமில் → தமில் → த்ராவிட என்ற வளர்ச்சியடிப்படையிலே, “த்ராவிட” என்னுஞ் சொல்லின் தோற்றத்தினைக் காணுதல் பொருத்தமாயமைகின்றது.

தமிழ், தெலுகு, மலையாளம், கன்னடம் முதலாய் பல மொழிகள் கொண்ட மொழிக் குடும்பம் அல்லது மொழிக்குழு கோல்ட்வெல் காலத்துக்கு முன்னர் “பெட்கான் மொழிகள்” என்றும், “தென்னிந்தியப் பேச்சுவடிவங்கள்” என்றும் அழைக்கப்பட்டது. அக்குடும்பத்தினைத் ‘திராவிட’ என்ற சொல்லி னாலே குறிக்கும் வழக்கம் கோல்ட்வெல் அவர்களுடைய நூலுடனேயே தொடங்கியது. திராவிட மொழிகள், திராவிடருடைய வரலாறு, பண்பாடு என்ப எவ்ற்றையெல்லாம் ஆய்வுசெய்யும் துறையினை ‘திராவிடவியல்’ என்ற சொல் வினாலே முதன்முதலாக அழைத்தவர் கமில் சுவெலெபில் ஆவர்.

குமாரிலப்பட்டருடைய “த்ராவிட ஆதி பாஷாயாம் ஏவ...” என்னும் குறிப்புக்குப் பின்னர், தமிழோடு தொடர்புடைய சில மொழிகளைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றுக்கிடையேயுள்ள குடிவழித் தொடர்பினை இனங்கண்டவர் F.W. எல்லிஸ் என்பவராகும். அவர் 1816, வெளிவந்த அலெக்சாண்டர் டங்கன் என்பாருடைய தெலுகு இலக்கண நூலிலே எழுதிய ஒரு குறிப்பிலே¹ இம்மொழிகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டார். எல்லிஸ் அவர்கள், தமிழ், தெலுகு, கன்னடம், மலையாளம், துளு, கொடகு, மால்தோ ஆகிய ஏழு மொழிகளையும் குறிப்பிட்டு, அவை தென்னிந்தியாவின் பேச்சுவடிவங்களைன்றும், அவற்றுக்கிடையே குடிவழித் தொடர்பு உண்டு என்றும் குறிப்பிட்டார். இவருக்குப் பின்னர் 1844ல் கிறிஸ்தியன் வஸ்ஸன் என்பார் பிராகுவி மொழி தென்னிந்திய மொழிகளுடன் தொடர்புடையதென்ற கருத்தினை முன்வைத்தார். 1846ல் C. ரொஸ்ற் என்பார் திராவிட மொழி களில் “உடைமை வேற்றுமை” பற்றி ஆராய்ந்தார். வாஸ்ற்றர் எலியற் என்பார் 1847 இல் கொண்டர்களுடைய மொழி தமிழ், தெலுகு, கன்னடம் ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடையதெனக் குறிப்பிட்டார். 1852இல் R. ஸ்ரிவங்கன் என்பார் சமஸ்கிருதமல்லாத மொழிகளின் சொற்கள் பற்றிய ஒர் ஒப்பீட்டினை வெளியிட்டார். எல்லிஸ், வஸ்ஸன், ரொஸ்ற், எலியற், ஸ்ரிவங்கன் ஆகியோர் (இவர்கள்

1. இக் குறிப்பு A Grammar of the Telugoo Language Commonly called the Gentoos — by Alexander Duncan என்னும் நூலிலே ‘Note to the Introduction’ என்னும் தலைப்புடன் பிரசரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ளைப் பற்றிய விவரமான தகவல்களுக்கு சுவெலெபிலுடைய நூலை (1990)ப் பார்க்கவும்) கோல்ட் வெல்லினுடைய நூல் 1856 இல் வெளிவருவதற்கு முன்னரே திராவிட மொழிகள் பற்றி என்னிய அறிஞர்களாவர்.

கோல்ட் வெல்லினுடைய திராவிட மொழியில் ஆய்வுக்குப் பின்னர் பல ஆண்டுகள் அத்துறை மெதுநிலையிலேயே இருந்தது. திரும்பவும் இந்துர் நாண்டின் ஆரம்பத்தில் திராவிட மொழியில் ஆய்வு விரரவுநிலை அடைந்தது. 1906ல் *Linguistic Survey of India* என்னும் நூலின் நாலாவது தொகுதி வெளியிடப் பட்டது. இத்தொகுதி முன்ட, திராவிட மொழிகள் பற்றியது. இத்தொகுதி வெளிவந்தகாலந் தொடக்கமே திராவிட மொழியில் ஆய்வின் இரண்டாங்கட்டம் தொடங்குவதாக சுவெலெபில் (1990:XXIII) கூறுவர். இக்கால கட்டத்தி லேயே மேலும் பல திராவிட மொழிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. L.V. ராமஸ் வாமி ஜயர், K.V. சுப்பையா, J. வின்சன், P. மெயில், A. மாஸ்ரர், E.H. ருற்றுள், T. பந்தோ, M.B. எமெனோ, குல்ஸ் புளோக் ஆகிய அறிஞர்கள் இக்காலகட்டத் தில் திராவிட மொழிகள் பற்றி ஆய்வுசெய்து பல வெளியீடுகளைச் செய்தனர். இவர்களுள் பந்தோவும் எமெனோவும் நீண்டகாலமாகத் திராவிடவியில் ஆய்வுகளை ஈடுபட்டனர், இவ்விரு அறிஞர்களுடன் Bh. கிருஷ்ணமூர்த்தி, P. S. சுப்பிரமணியம், N. குமாரசுவாமிராஜா, எஸ். வி. சண்முகம், M.S. அந்தரொ னொவ், K.V. சுவெலெபில் ஆகியோர் சேர்ந்து இத்துறையிலே விரிவான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இவர்களுடைய ஆய்வுகள் மூலம் மேலும் பல திராவிட மொழிகள் இனங்காணப்பட்டன.

1961ல் T. பந்தோவும் M.B. எமெனோவும் சேர்ந்து வெளியிட்ட திராவிடச் சொல்லியல் அகரமுதலி (*Dravidian Etymological Dictionary*, Oxford University Press) திராவிட மொழியில் ஆய்விலே முதன்மையிகு விளைவாகும். இவ்வகர முதலிக்கு ஒர் பின்னினைப்பு 1968இல் வெளியிடப்பட்டது. இதன் திருத்திய பதிப்பு 1984இல் வெளியாகியது. திராவிடச் சொல்லியல் அகரமுதலி திராவிட மொழிகளின் ஒப்பீட்டாய்வினை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தது. திராவிட ஒப்பீட்டு ஒலியனியல் ஆய்விலே பந்தோ, எமெனோ, கிருஷ்ணமூர்த்தி, குமாரசுவாமிராஜா, சுப்பிரமணியம், சுவெலெபில் போன்ற அறிஞர்கள் வியக்கத்தக்க பங்களிப்பினைச் செய்தனர்.

2. திராவிட மொழிகளின் ஒலியனியல்

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பீட்டு ஒலியனியல் தொடர்பாக சுவெலெபிலுடைய ஒப்பீட்டுத் திராவிட ஒலியனியல் (*Comparative Dravidian Phonology*, Mouton, The Hague, 1970) சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டிய நூலாகும். திராவிட ஒலியனியல் பற்றி வெளியிடப்பட்ட கருத்துக்களைல்லாம் இந்துவிலே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. திராவிட ஒலியனியலின் சில சிறப்பான பண்புகள் இந்துவிலே கட்டப்பட்டுள்ளன:

- (1). திராவிட உயிரொலி அமைப்பு ஐந்து உயிர்களைக் கொண்டுள்ளது; இ, எ, அ, ஒ, உ. இவை குறிலாகவும் நெடிலாகவும் ஒலிக்கத்தக்கன. கூட்டெடாவிகளாகிய ஐ, ஒள் ஆகியன மூலத்திராவிடத்தில் கூட்டெடாவிகளாகவன்றி அவை முறையே அய், அவ் என்னும் கட்டமைவுடையன. பிராகுவி

தவிர்ந்த எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் மூலத்திராவிடத்திலும் குறில் — நெடில் உயிரொலியமைப்பு உண்டு

- (2). அடி அசைகளிலே ஒரே வகையான உயிர்த் தன்மைகளைக் கொண்டமைவ திலே பெரும்பாலான திராவிட மொழிகள் ஒற்றுமைப்படுகின்றன. எனி னும், கொட்டு (எமெனா, 1970), இருள (சுவெலெபில், 1971, 1973) ஆகிய மொழிகளிலே அடியசையில் இடம் பெறும் உயிரொலித் தன்மைகளிலே சில வளர்ச்சி நிலைகள் தென்படுகின்றன.
- (3). திராவிட உயிரொலி அமைப்பிலே காணப்படும் இன்னொரு சிறப்புமிகு தோற்றப்பாடு தென் திராவிட மொழிகளிலே காணப்படும் இ/எ, உ/ஓ மாற்றுநிலையாகும். கிருஷ்ணமூர்த்தி (1958) இவ்வியல்பினை முதலிலே இனக்கண்டு விளக்கினார். வில்லியம் பிறைற் (1966), எமெனா (1970), சுவெலெபில் (1970) ஆகியோர் இதுபற்றி மேலும் விளக்கங்கள் தந்துள்ளனர். இவ்வியல்பினை மிகவும் எளிமைப்படுத்திக் கூறின் தொல்திராவிடத் தின் இ, உ ஆகியன தொல்தென்திராவிடத்தில் முறையே எ, ஓ ஆக மாற்றமடைகின்றன. எடுத்துக்காட்டு:

தொல்திராவிடம்:	il-ay	pukay
தொல்தென்திராவிடம்:	el-ay	pokay
தமிழ்:	ilai	pukai
மலையாளம்:	ila	puka
கொத:	el	pog
தொட:	es	pax
கன்னட:	ele,ela	poga
துரு:	ele	pogé

தென்திராவிட மொழிகளில் வரும் தமிழும் மலையாளமும் தொல்திராவிடப் பண்பினைப்பேண ஏனையவை மாற்றமடைந்த உயிரொலிகளையுடையன. இருள மொழியிலே வேறுபட்ட வகையான ஓர் உயிரொலி மாற்றத்தினைச் சுவெலெபில் (1973:12-13) உற்றுநோக்கி விளக்கந் தந்துள்ளார். அதாவது, இ/எ, உ/ஓ மாற்றநிலைக்கு நிகராக அ/எ, ஆ/ஏ மாற்றுநிலை இடம் பெறுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக அ வைத் தொடர்ந்து மெய் ஜ இடம் பெறும்போது அவ் அ அல்லது ஆ இருள மொழியில் முறையே எ அல்லது ஏ ஆக மாற்றமடைகின்றது. பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்குக:

தமிழ்: கரை (Karai)	மாலை (Mālai)
மலையாளம்: கர (Kara)	
இருள: கெரெ (Kere)	மேலை (Mēle)

தொல்திராவிடத்தில் 16 மெய்யொலிகள் இனக்காணப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

ப் த் ற் ட் ச் க்க் ம் ன் ண் ஞ்

ல் ஸ்

ர் ம்.

இவற்றுள் ந்தீ என்னும் ஒலி தொல்திராவிடத்தில் ஆங்கிலையின் ஒலிக்கு நிகராகக் கருதப்படுகின்றது. தொல்காப்பியருடைய பிறப்பியற் சூத்திரம் இத்தகைய ஒலி யினையே குறிக்கின்றது. தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம் பிறப்பியல் 12ம் சூத்திரம்,

“அணரி நுனிநா வண்ண மொற்ற
றாஃகா னாஃகா னாயிரண்டும் பிறக்கும்”

இச்சூத்திரத்தின்படி ஒற்ற என்னுஞ் சொல் Oڑा என்று ஒலிக்கும். பற என்னுஞ் சொல்லில் இரண்டு உயிரொலிகளுக்கிடையே வரும், paṭa என ஒலிக்குமோ எனத் தொல்காப்பியர் எங்கேனும் விளக்கம் தரவில்லை.

தொல்திராவிடத்தில் மொழிமுதல் ஒலிப்புடை வெடியொலிகள் (b, d, g போன்றன) இல்லை எனலாம். கோல்ட்வெல் (1856) இக்கருத்துடையவராகவே இருந்தார். பலர் இக்கருத்தினை மறுத்துரைத்தனர். புள்க், கொடவர்மா, குய்ப்பர், அல்பிற்ட் மாஸ்ரர், சுனித்குமார் சட்டர்ஜி போன்றோரே இக்கருத்தினை மறுத்துரைத்தவராவர். ஆனால் பறோ, கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர் கோல்ட்வெல் கூறிய கருத்து உண்மையானதென எடுத்துக் கூறினர். இது தொடர்பான எல்லாக் கருத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டி, கோல்ட்வெல் கூறிய கருத்தினை சுவெலெபில் (1970) சான்றுகாட்டி ஏற்றுக்கொள்கிறார்.

திராவிடமொழிகளிலே இரண்டு உயிரொலிக்கிடையே வரும் ப் - என்னும் ஒலிப்பில் வெடியொலி ப் - ஆக மெவிவடையும் போக்கே பெருமளவாகக் காணப்படுகின்றது. எமெனோ, கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர் உயிரொலிகளுக்கிடையில் வரும் - ப் - ஒலியினைத் தொல்திராவிடத்து மீட்டுருவாக்கமாகக் கொள்வதில்லை. ஆனால், சுவெலெபில் (1970: 88-9) தகுந்த சான்றுகளுடன் இவ்வொலியினைத் தொல்திராவிட மீட்டுருவாக்கமாகக் கொள்கிறார். தபு (ta-pu) என்னுஞ் சொல் எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மேலும், சுவெலெபிலுடைய கருத்தை வலுப்படுத்தத் தொல்காப்பிய இலக்கண நூலிருந்தும் சான்றுகள் காட்டலாம். தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரர் சூத்திரம் 294 ‘உருபிய னிலையும்....’ எனத் தொடங்குகின்றது. அதே அதிகாரத்து 40ஆம் சூத்திரம் “உருவினு மிசையினும்....” எனத் தொடங்குகின்றது. இவ்விரு சூத்திரங்களிலும் முறையே உருபு(பாபுபு)/ உருவு(பாபுபு) என்னுஞ் சொற்கள் இடம்பெறுகின்றன. தொல்காப்பியர் தன்னுடைய இலக்கண நூலிலே இவற்றை இரு வேறு பட்ட சொற்களாகவே ஆளுகின்றார். சொல்லதிகாரத்தில் “உருபென மொழியி னும்....” என்னும் 24ஆம் சூத்திரத்தையும், “உருவட்காகும்....” என்னும் 300 ஆம் சூத்திரத்தையும் நோக்கு. இச்சான்றுகளின்படி, தொல்காப்பியர் -ப்-, -வ்- ஆகிய இரு ஒலிகளையும் ஒலியன்களாகக் கொண்டுள்ளார் என்பது தெளிவாகும். எனவே, இச்சான்றுகள் இரண்டு உயிரொலிகளிடையே வரும் -ப்- தொல்திராவிட மீட்டுருவாக்கமாகக் கொள்ளவேண்டுமெனக்கறும் சுவெலெபிலுடைய கருத்தினை மேலும் வலியுறுக்கெய்கின்றன.

திராவிட மொழிகளிலே காணப்படும் இன்னொரு தோற்றப்பாடு ஸ/ர மாற்று நிலையாகும். கோல்ட்வெல் (1856: 159-60) இம்மாற்று நிலைப் பண்பினை முதன்முதலாக இனங்கண்டு விளக்கம் தந்துள்ளார். சுவெலெபில் (1970: 143-55) இம்மாற்றுநிலை பற்றி மேலும் விளக்கந்தந்து திராவிட மொழிகளிலிருந்

தும் பல சான்றுகளையும் காட்டியுள்ளார். தமிழ் ஸ், ம், ள் ஆகிய பிரிவளி ஒவிகள் பிற திராவிட மொழிகளிலே எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதனைப் பின்வரும் அட்டவணை விளக்கம் தரும்:

ஸ > ர	தமிழ்: ஈஸல் தமிழ்: ஏஸ் தமிழ்: கல்	தெலுகு: ஈஸ்ரி தெலுகு: ஏர்பு தெலுகு: கரசு கொண்ட்: காரிதானா
	தமிழ்: கால் தமிழ்: தலை	தெலுகு: க்ராயு குவி: த்ராயு
ம் > ர	தமிழ்: அழு தமிழ்: உழு	குவி: ரிஅவி கொண்ட்: உரானா
	தமிழ்: கொழு தமிழ்: பழு	குவி: ருழியலி தெலுகு: க்ரொவ்வு குவி: கொரொவு தெலுகு: புருகு, புருவு கொண்ட்: பூரீ
ள > ர	தமிழ்: இளா	குவி (F): பரீயலி கொண்ட்: ரையோல் ரையா
	தமிழ்: ஓக்காளாம் தமிழ்: கள்	தெலுகு: ஓகர குவி: காரு

மேற்காட்டியவற்றைவிட, திராவிட ஸ் ஒவி துஞ் மொழியிலே ர் ஒவியாகப் பெரும்பாலும் மாற்றமடையும் பண்பினை கூவெலெபில் (1970:143) பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளைத் தந்து விளக்குகிறார்:

தமிழ்: தலை	துஞ்: தரெ
இலை	இரெ
முயல்	முயெரு
முலை	மிரெ
பல்	பரு
கால்	காரு

பிரிவளி ஒவிகளாகிய ஸ், ம், ள் ஆகியன தமிழ் மொழியிலேயே ர் ஒவியாக மாற்றமடையும் பண்பு பண்டைக்காலந் தொடக்கமே காணப்பட்டுள்ளது. பண்டைய இலக்கியச் சான்றுகள் பல இக்கட்டுரையாளரால் பிறிதோரிடத்திலே வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன (சண்முகதாஸ், 1987).

கோல்ட்வெல் திராவிட மொழிகளிலே இனங்கண்டு விளக்கிய இன் ணொரு பண்பு மெல்லொலி புகுத்தும் போக்காகும். அம்பு, தஞ்சி, சந்தம், நொண்டு, மஞ்சள் என்னுஞ் சொற்கள் ம், ஞ், ந், ண் ஆகிய மெல்லொலிகளையுடையனவாய் எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணப்படுகின்றன. ஆனால், கண்று, மூன்று என்னும் தமிழ்ச் சொற்கள் கண்டைத்தில் முறையே கரு, முரு என அமைந்துள்ளன. இதேபோல், அங்கு, இங்கு, எங்கு என்பன கூர்க் மொழியிலே

அக்க, இக்க, எக்க என அமைகின்றன; ஆண்டு, ஈண்டு என்பனதுஞ் மொழியிலே அடை, இடை என அமைகின்றன; உறங்கு என்னுஞ் சொல் கண்டத்தில் ஒறகு (oragū), கொடகில் ஒறகி (oragi), துருவில் ஒறகுனி, தெலுங்கில் ஒறகு என அமைகின்றது. பாம்பு என்னுஞ் சொல், கொலாமியில் பாப் (pa.b) தோடவில் பொப் (po.b) கண்டத்தில் பாவு என அமைகின்றது. தமிழ்மொழியில் ஒரே சொல் மெல்லொலியடனும், மெல்லொலியின்றியும் பண்டைய இலக்கியங்களி வேயே கையாளப்பட்டுள்ளன (எ-டு: அகநானாறு 69ம் பாடவில் அம்பு என்ற வடிவமும் 7ம் பாடவில் அப்பு என்ற வடிவமும் காணப்படுகின்றன). இத்தகைய மாற்றுநிலைச் சொற்கள் பற்றிய விவரத்துக்குப் பார்க்கவும்: (சண்முகதாஸ், 1987).

3. திராவிட மொழிகளின் கட்டமைப்பு

திராவிட மொழியின் கட்டமைப்புப் பற்றி சுவெலெபில் (1990) நன்கு ஆய்வு செய்து எழுதியுள்ளார். அவர் குறிப்பிட்டவற்றுள் மிக இன்றியமையாத சில பண்புகளை இங்கு தருகிறேன். திராவிட மொழிகளின் கட்டமைப்பு பொது வாக ஒட்டுநிலைப்பட்டதாகும். குறிப்பிடக்கூடிய திராவிடச் சொற்கள் பின்வரும் ஒட்டு நிலைக் கட்டமைப்பைக் கொண்டமைகின்றன:

வேர் ± ஒட்டு (கள்) + இடைநிலை (கள்) + ஈரு (கள்)

தொல் திராவிடத்தின் கட்டமைப்பும் இத்தகையதாகவே அமைந்துள்ளதென வாம்.

திராவிடச் சொற்பாகுபாடு தொடர்பாக, சுவெலெபில் (1977, 1990) நான்கு வகையான சொல்வடிவங்களை இனக்காணுகின்றார். அவை: பெயர், வினை, அடை, மாறிலிகள் (indeclinables). இவற்றுள், அடை என்றொரு சொற்பாகு பாடு திராவிடமொழியிலே இனக்காணப்பட வேண்டுமென சுவெலெபில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகவே காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் மொழியில்

கரு - மை

கரு மலை

கரிய மலை

கருத்துத் தோன்றும் மலை

மலை கரிது

என்னும் தொடர்களிலே நிற்றதைக் குறிக்கும் கரு என்னும் அடிச்சொல் பெயராக வும் வினையாகவும் பயனிலையாகவும் பயன்படுகின்றது. இதனைப் பெயருக் குள்ளோ வினைக்குள்ளோ அடக்கிவிட முடியாது. எனவே இத்தகைய சொற் களை ‘அடை’ என்றோ ‘பண்புச் சொல்’ என்றோ ஒரு தனிப் பாகுபாட்டினுள் அடக்குவதே பொருத்தமாகும். தொல்காப்பியர் வடமொழி இலக்கணத்தைப் பின்பற்றிச் சொற்பாகுபாட்டினை அமைத்த காரணத்தால், திராவிட மொழிக் ரூக்கு உரிய இப்பண்பினைத் தமிழிலே இனக்காணத் தவறிவிட்டார். இதனால், அவர் தமிழ்ச் சொற்களை பெயர், வினை, இடை, உரி எனப் பாகுபாடு செய்துள்ளார்.

திராவிட மொழிகளின் உருபனியற் கட்டமைப்புப்பற்றி பலர் விரிவாக எழுதியபோதும், அது இன்னும் தெளிவாக விளங்கப்படவில்லை என்னும்

கருத்தே நிலவுகின்றது. ("Dravidian verbal morphology is completely interwined to such a degree that we may never understand it entirely" என்னும் டேவிற் மக்அல்பின், 1975 காறுவதை எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம்.)

திராவிட மொழிகளின் தொடரமைப்பு பற்றி விளக்குமிடத்து சுவெலெ பில் (1990:38) "The book which you gave me is here" என்னும் ஆங்கிலத் தொடரை

"அனத் க குதச்த ஹோன் வ கொகொ னி அரிமச்." என யப்பானிய மொழியிலும்,

"நீங்கதான் குடுத்த புத்தகம் இங்கே இருக்கு." எனத் தமிழ் மொழியிலும் மொழி பெயர்த்துக் காட்டியுள்ளார். இவற்றுள் யப்பானியதமிழ் தொடரமைப்பு ஒரே மாதிரியாகவும், ஆங்கிலம் போன்ற ஜோப்பிய மொழிகளில் இத்தொடரமைப்பு வேறுபட்ட தன்மையுடையதாகவும் அமைந்துள்ளது எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். திராவிட மொழிகளுக்கேயுரிய சில சிறப்புத் தொடரமைப்புப் பண்புகளை சுவெலெபில் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

திராவிட மொழிகள் பற்றிய வரலாற்று நோக்கிலே பந்தோ (1958) இருக்கு வேதத்திலே ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ள சமஸ்கிருத மொழியில் பல திராவிடச் சொற்கள் காணப்படுவதாகக் காட்டிய சான்று முதன்மை பெறுகின்றது. அவ்வாறு இனக்காணப்பட்ட சொற்களிற் சில பின்வருமாறு:

சமஸ்கிருதம்	தமிழ் - மால்தோ - துஞ்
Khala	களம், களன்
Phala	பழம், பழு
Mayūra	மயில், மைரு (துஞ்)
bala	வல்
Kāna 'one-eyed'	கான்

இவ்வாறு சான்று காட்டப்பட்ட இருக்குவேத எடுத்துக்காட்டுகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமாயின், அது வடமேற்கு (பஞ்சாப்) பகுதியில் சமஸ்கிருத மொழி பேச வோர் இருந்த காலகட்டத்திலே திராவிட மொழி பேசவோரும் இருந்தனர் என்பதற்குச் சான்றாகும் (எமெனொ, 1954, 1971).

4. திராவிடப் பரம்பல்

திராவிடர்களுடைய பரம்பல் பற்றிப் பலர் கருத்துக்கள் கூறி இருப்பினும் (பந்தோ, 1958; சவுத்வேர்த், 1971, 1974), சுவெலெபில் 1972ல் முன்வைத்து கருதுகோள் ("The descent of the Dravidians", IJDL) சிறப்பு வாய்ந்ததாக அமைகின்றது. இக் கருதுகோளின்படி திராவிடர்கள் கிழக்கு ஈரான் மலைப்பிரதேசங்களிலிருந்து தென் இந்தியா, இலங்கை ஆகிய பிரதேசங்களை நோக்கிச் செல்கையில், ஆங்காங்கே பயணிகளை இரக்கிச் செல்லும் பேருந்து வண்டிபோல, திராவிடக் குழுக்களை விட்டுச் சென்றனர் என்னும் கருத்துப் புலப்படுகின்றது. இத்தகைய இடப்பெயர்வு கி.மு. 3500 அளவிலே நிகழ்ந்திருக்கலாம் என சுவெலெபில் கருதுகிறார். இவ்விடப்பெயர்வு தீபகற்பத்தின் தென்கோடியிலே தொல்தமிழர் அடையும்வரை நடைபெற்றது. கி.மு. 600—400 காலப்பகுதியிலே முதன்முதல் வரலாற்றிப்படையில் இனக்காணப்பட்ட அறிவுடைய மிக உயர்ந்த பண்பாடு

தைய திராவிடமொழி பேசுவோர் நாகரிகம் இத்தொல் தமிழர்களாலே அமைக்கப்பட்டது.

திராவிடர்கள் தொடக்கத்திலே மலை சார் மக்களாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்னும் கருதுகோளையும் சுவெலெபில் (1972) முன்வைத்தார். கோ/கோ, கு/கு, மலை ஆகிய சொற்பிரயோகங்களைத் தன் கருதுகோளுக்குச் சான்றுகளாக அவர் காட்டுகிறார். சுவெலெபிலுடைய இக்கருதுகோளுக்குரிய இன்னொரு சான்றினை என்னுடைய கட்டுரையொன்று வழங்குகின்றது (சன்முகதாஸ், அ., 1988; மேலும் திருத்த வடிவம் பெற்ற இக்கட்டுரை 1991ல் தோக்கியோகக்குசுயின் பல்கலைக்கழகத் தேயேப் பண்பாட்டு நிறுவனத்தின் கருத்தரங்கிலே படிக்கப்பட்டது). இக்கட்டுரையிலே தமிழ் மொழியில் மலையைக் குறிக்க சொற்கள் உள்ளன என்றும் அவற்றுள் 27 சொற்கள் சமஸ்கிருத மொழிச் சொற்களாகவும் ஏனைய 28 சொற்களும் தமிழ்ச் சொற்களாயுள்ளன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளன. அவ்விருபத்தெட்டுச் சொற்களும் பின்வருமாறு பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

மலை

வடிவம்	நிலை	அகற்றி	அச்சம்	ஆகபொருள்	நீர்
1. அடுக்கம்/ அடுக்கல்	9. ஓங்கல்	16. பிறங்கல்	20. சிலம்பு	25. கல்	27. பதலை
2. இறும்பு	10. குவடு	17. பொறை	21. நவிரம்	26. துறுகல்	
3. ஒதி	11. கோ	18. பொற்றை	22. பறம்பு		
4. கவான்	12. கோடு	19. விலங்கல்	23. வெற்பு		
5. குண்று	13. பொகுட்டு		24. பதுக்கை		
6. சாரல்	14. பொங்கர்				
7. பொருப்பு	15. விண்டு				
8. வரை					

மலையைக் குறிக்க இவ்வளவு தொகையான சொற்கள் தமிழ்மொழியிலே இருப்பதை உற்றுநோக்கின், தமிழர்களுக்கும் (திராவிடர்களுக்கும்) மலைக்குமிருந்த நெருங்கிய தொடர்பினை உணர்ந்து கொள்ளலாம். சுவெலெபிலுடைய கருதுகோளும் எந்தளவுக்கு உண்மைத்தன்மையூடைய தென்பதையும் அறியக்கூடியதாயுள்ளது.

இவ்விடத்தில் பெருங்கற் பண்பாட்டுக்கும் திராவிடருக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு பற்றிச் சிறிது நோக்கவேண்டியது இன்றியமையாததாகும். இது பற்றிப் பண்டைய தமிழகம் (1991:125) ஆசிரியர் சி. க. சிற்றம்பலம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இந்நாற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இப்பண்பாடு பற்றிய ஆய்வில் ஒருவகைத் திருப்பயம் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் மானிடவியல், தொல்லியல் போன்ற துறைகளிற் பயிற்சி பெற்றோர் இப்பண்பாடு இந்தியாவிலே உருவாகியவிதம், இதனை உருவாக்கியோர் போன்ற அமிசங்கள் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்தனர். இவர்களிற் பெரும்பாலோரது முடிபு யாதெனில் இப்பண்பாடு இந்தியாவிலே தோன்றவில்லை என்பதேயாகும். இந்தியாவிற்கு வெளியிலிருந்தே இப்பண்பாட்டைத் திராவிடமொழி பேசுவோரின் முதாதையினர் இந்தியாவுக்குள் புகுத்தினர் என்றும், இத

நால் அப்போது இங்கு வாழ்ந்த புதிய கற்கால மக்கள் மீது இது தினிக்கப்பட்டது என்றும் இவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இத்தகைய கருத்தையே இதைப்பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்த பனர்ஜி, குருராஜராவ், சூப்தா போன்றோரும் முன்வைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.”

பண்ணைய தமிழர் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் பண்பாட்டினத்தவரின் வழித் தோன்றல்களாவர். பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்கள் பற்றிக் குருராஜராவ் (1972) பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“Invariably, their settlements are located in the vicinity of a rocky highground and the waste rocky-lands were utilized by them for their burials, while large irrigational tanks, often constructed by bunding the slopes of the hillocks and high grounds along the natural gradient, of the hillocks and the high grounds on which the rain waters were flowing down.”

மேற்படி கூற்றின் ஒளியிலே, இந்திய துணைக்கண்டத்துக்குள் பெருங்கற் பண்பாட்டைக் கொண்டுவந்தவர்கள் திராவிடர்களே என்று கொண்டால், திராவிடர்கள் மலைசார் மக்கள் என்னும் சுவெலெபிலுடைய கருதுகோள் ஏற்பட்டையதாய மையும்.

5. பிறமொழிகளுடன் ஒப்பிடு

திராவிடமொழியூய்விலே சிறப்புவாய்ந்த இன்னொரு கட்டம், இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள சில மொழிக்குடும்பங்களுடன் திராவிடமொழிக் குடும்பத்தினைத் தொடர்புறுத்தும் முயற்சியாகும். இம் முயற்சியின் விளைவாக, திராவிடமொழி (1) உறரப்பன் (2) யூரல்அல்றந்யக் (3) ஈலம் (4) யப்பானிய மொழிகளுடன் தொடர்புறுத்தி ஆய்வுகள் பல வெளியிடப்பட்டன.

(1) திராவிடமூழ் ஹரப்பனும்

ஹரப்பன் மொழி என்று கூறப்படுவது சிந்துவெளியிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பல முத்திரைகளிலே பொறிக்கப்பட்ட வரிவடிவங்களாலான ஒன்றாகும். 1875ல் சேர் அலெக்ஸாண்டர் கணிங்காம் ஹரப்பாவிலே கண்டெடுக்கப்பட்ட முத்திரை பற்றியும் அதிலே பொறிக்கப்பட்ட வரிவடிவம் பற்றியும் முதன்முதல் கருத்து வெளியிட்டார். அம்முத்திரையிலே காணப்பட்ட மொழியினை விளங்கிக் கொள்ளாத சேர்கணிங்காம், அது இந்தியாவைச் சேராததொன்றெனக் கொண்டார். ஹரப்பன் வரிவடிவங்களைப் பற்றிய நுணுகிய ஆய்வு இந்த நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலே தொடங்கியது. இவ்வாறு தொடங்கிய ஆய்வுகளுள் ஹெரஸ் பாதிரியார் (1953) மேற்கொண்ட ஆய்வே ஒழுங்கானதும் முரணற்ற தன்மையும் கொண்டதாக அமைந்தது என சுவெலெபில் (1990:87) கூறுகின்றார். ஹெரஸ் பாதிரியாரின் ஆய்வு ஹரப்பன் மொழி பண்ணைய தமிழ் மொழியை நிகர்த்தது என்ற கருத்தினை முன்வைத்தது. இதனையே இருபது வருடங்களுக்குப் பின் ஹரப்பன் மொழியை ஆய்வு செய்ய முயன்ற சோவியத், பின்னிச் சூய்வாளர்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இரு தேசத்து ஆய்வுக்குமுக்களும் கின்னியர் வில்சன் (1974), பெயர்சேர்விஸ் (1983), ஜாவாவதம் மகாதேவன் (1977) ஆகியோரும் ஹரப்பாவிலே கிடைக்கப்பெற்ற சாசனங்களின் அடிப்படை மொழி திராவிடமே

என்பதில் ஒற்றுமைப்பட்ட கருத்தினைத் தெரிவித்துள்ளனர்.¹ ஆனால், சோவியத் பின்னிச் சூய்வுக்குமுக்களின் கருத்துக்கள் பலவற்றைச் சுவெலெபில் மறுத்துக் கூறுகிறார்² ஹரப்பா சாசனங்களின் மொழி பற்றிய விடயத்தில் அது திராவிடம் என்பதை சுவெலெபில் நேரடியாகக் கூறாது, அது இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததல்ல; சமஸ்கிருத மொழியின் பழைய வடிவமல்ல; அது மேற்காசிய மொழி எதனுடனும் தொடர்புற்றதல்ல என்று கூறுகிறார். எனவே, ஹரப்பன் மொழி பெரும்பாலும் திராவிடக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததாயிருக்கும் தகைமையுடையதெனக் கூறும் சுவெலெபில், இவ்விடயத்தில் திராவிட மொழி யியலாளர் பெரிதும் நுணுக்கமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமெனக் கூறியுள்ளார் (1990:96-97)

(2) திராவிடமும் யூரல்-அல்லற்றயக்கும்

இன்று யூரவிக்-அல்றாய்க் என வழங்கப்படும் மொழிகளை கோல்ட் வெல் “ஸ்கித்தியன்” என்ற பொதுப் பெயராலே வழங்கி அதனைத் திராவிடத்துடன் தொடர்புறுத்தி விளக்கியுள்ளார். இரு மொழிகளுக்குமிடையே காணப்படும் பொதுமையான சொற்களையும் இலக்கண அமைப்புக்களையும் காட்டி ஒப்பீட்டு ஆய்வினை முதன்முதல் கோல்ட்வெல் அவர்களே மேற்கொண்டார் எனக்கூறலாம். இவ்வொப்பீட்டு ஆய்வினைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டவர்கள் F.O. ஸ்கிரேடர் (1925, 1937), T. பறோ (1944), K.H. மெங்கெஸ் (1964, 1977), M. அந்தொரோணோவ் (1961, 1971), J. வசெக் (1978, 1981, 1983, 1985, 1987) ஆகியோர் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்கள். இவர்களுடைய ஆய்வுகள் யாவற் றையும் தொகுத்து நோக்கி, திராவிட — யூரல்-அல்றாய்க் குடும்பமொழித் தொடர்புபற்றிப் பின்வரும் முடிபுகளை சுவெலெபில் (1990:101-103) நிறைப்படுத்துகிறார்.

- இரு குடும்பங்களுக்கும் பொதுவான பல சொற்களுக்கிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைப்பாடு பெரும்பாலும் நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- அடிப்படை ஒலியனியற் பண்புகள் இருக்கும்பங்களுக்கும் பொதுவாய மைவதுடன், அவற்றின் வளர்ச்சிமுறையும் பெரிதும் ஒத்த தன்மையாக அமைந்துள்ளது.
- உருபனியற் பரப்பிலேயே இரு குடும்பங்களுக்குமிடையே மிக இன்றிய மையாக ஒப்புமைகள் இனங்காணப்பட்டுள்ளன. இரு குடும்பங்கள் ‘ஒட்டுநிலை’த்தன்மையுடையன. மெங்கெஸ், அந்தொரோணோவ், வசெக் ஆகியோருடைய எழுத்துக்களிலே இரு குடும்பங்களிலும் பின்னிலைகள் ஒரே மாதிரியான செயற்பாடுகளை உடையனவாயிருக்கும் பண்பு தெளிவாகச் சான்றுகளுடன் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, திராவிடத்தின் வினையமைப்பு யூரல் அல்றாய்க்கின் வினையமைப்புடன் முற்றாக ஒற்றுமைப்படுகின்றது.

- சோவியத் துழு Y. V. Knorozov தலைமையில் ஹரப்பன் மொழிபற்றி ஆராய்ந்தனர். *Proto Indica* (1965, 1968, 1970, 1973, 1979) என்ற தொடரில் இவர்களுடைய ஆய்வு முடிபுகள் வெளிவந்தன. இவற்றின் விவரங்களை சுவெலெபில் (1990) நூலிற் பார்க்கவும்.
- பார்க்கவும். Zide and Zvelebil (eds. 1976), Zvelebil (1973, 1990).

iv). அடிப்படைத் தொடரமைப்பு விதிகள் இரு குடும்பங்களிலும் ஒரே தன் மைத்தாய் அமைந்துள்ளன. எழுவாய்-செய்ப்படுபொருள் — பயனிலைத் தொடரமைப்பு இரு குடும்பங்களுக்கும் பொதுவாயமைகின்றது.

இவ்விரு குடும்பமொழிகளுக்குமிடையே மிக ஆழமான குடிவழித் தொடர்பு இருப்பதை ஒருபோதும் மறுக்கமுடியாது என்கவெலெபில் குறிப்பிடுகிறார்.

இதுவரை இவ்விரு குடும்பமொழிகள் பற்றி வெளிவந்த ஆய்வுகளை நோக்குமிடத்து, திராவிடம், யூரல் அல்றாய்க், கொரியன், யப்பானியம் ஆகியன் ஒரு பொதுக்குடும்ப மொழியின் கிளைகள் எனக்கூறலாமோவென்ற ஜயம் ஏற்படுகின்றது. கொலின் பி. மசிக்கா என்பவர் (1976) யூரேசியன் கண்டத்திலே அமைப்புவழி (typological) தொடர்புடைய மொழியியற்கூறுகள் கொண்ட ஒரு தொகுதி மொழிகளைக் காட்டுகிறார். இவற்றுள் யூரலிக், அல்றாய்க் மொழிகள் மேற்கிலும், திராவிடம் தெற்கிலும், கொரியன் யப்பானியம் கிழக்கிலும் அமைந்துள்ளன என்று குறிப்பிடுவர்.

(3) திராவிடமும் சலமும்

இப்போது இல்லாமிய ஆட்சிக்குட்பட்டுள்ள மத்திய கிழக்குப்பகுதி யிலே கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் யூபிரெக்டில் ரைகிறிஸ் நதியின் ஒரு பக்கத்தில் ஊர் என்னும் பிரதேசமும் மறுபகுதியில் ஈலம் (ஆமும்? / ஈலம்?) என்னும் பிரதேசமும் அமைந்திருந்தன. ஈலம், மெசொபொதேயியாவுக்கு கிழக்கிலும், கச்தொஸ் மலைகளுக்கும் பாரசீக வளைகுடாவுக்குமிடைப்பட்ட சச என்னுமிடத்தில் அமைந்ததொரு பண்டைக்கால அரசாகும். இவ்வரச பற்றிய செய்தி கி.மு. 3000 அளவில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அசிரியரால் கி.மு. 640 அளவில் தொற்கடிக்கப்படுவரை இவ்வரச தொடர்ந்து இருந்துள்ளது. ஈலம் பிரதேசத்து மொழியும் திராவிடமும் ஒற்றுமைப் பண்புடையன் என்னும் கருதுகோளை 1974ல் டேவிற் W. மக்அல்பின் என்னும் அமெரிக்க ஆய்வாளர் முன்வைத்தார். “தென்னாசியாவின் திராவிட மொழிக்குடும்பம் மேற்காசியாவின் ஓர்உயர்மொழியாகிய ‘சலமைற்’ என்பதுடன் தொடர்புற்றுள்ளது” என்று இவர் குறிப்பிடுகிறார் (1981:13). பின்வருஞ் சொற்களின் ஒலியும் பொருளும் திராவிடச் சொற்களின் ஒலியையும் பொருளையும் ஒத்திருக்கின்றன.

(i) atta 'father'	தமிழ் அத்தன் 'தந்தை'
(ii) am(la) 'mother'	தெலுகு அம் 'தாய்'
(iii) daū 'help'	தமிழ் உதவு
(iv) unra 'each'	திராவிடம் ஒன்ற் 'one';
un 'one'	ஒன்
(v) hul 'to exist'	திராவிடம் உள் 'to exist'

உருபனியலடிப்படையில், ஈலம் மொழியில் பண்புப் பெயர்கள் -மெ(-மி) என்னும் விகுதியினைப் பெயர்க்கொல்லுடன் ஒட்டுவதன் மூலம் ஆக்கப்பெறுவது பற்றி மக்அல்பின் குறிப்பிடுகிறார். அவர் தரும் எடுத்துக்காட்டுகள்: Sunki 'அரசன்' Sunkime 'அரசு, அரசாட்சி. இப்பண்பு தமிழில் மையீற்று விகுதிமூலம் ஆக்கம் பெறும் பண்புப் பெயர்களுடன் ஒப்பிடப்படுகின்றது.

திராவிட — யப்பானிய மொழி ஒப்பிட்டாய்வின் தொடக்கம்

யப்பானிய மொழி உலகிலுள்ள பல்வேறு மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டுள்ளது. ஜநு, கொரியன், சினம், இந்தோனீசியன், ஷூரல்-அல்றாய்க், கிரீக் ஆகிய மொழிகளுடன் யப்பானிய மொழி ஒப்பிட்டு நோக்கப் பட்டாலும், இவ்வொப்பிட்டு முயற்சிகளுள் ஒன்றேனும் உறவுத்தொடர்பை நிறுவுவதில் வெற்றியடைந்ததாயில்லை.

திராவிடத்துடன் யப்பானிய மொழியை ஒப்பிட்டு நோக்கும் முயற்சி எழுபதுகளிலே தொடங்கியது. சென்ற நூற்றாண்டில், கோல்ட்வெல் தன்னுடைய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் நூலிலே இரு மொழிகளிலும் ஒலியாலும் பொருளாலும் ஒற்றுமைப்பட்ட சொற்கள் இருப்பதைக் கண்டு, அவற்றை வகைமாதிரிக்காக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவர் எடுத்துக் காட்டிய சொற்கள் பின்வருவன:

தமிழ்	யப்பானியம்
இரு 'to be'	அரி, இரி, ஓரி, உரி 'to be, to dwell'
கரு 'black'	குரோ, குரொடு 'black'
பரு 'to spread'	பரு (baru), ஹரு 'to extend'
பழ 'old'	புருஇ (burui, furui) 'old'

கோல்ட்வெலுக்குப் பின்னர், 1970லேயே யப்பானிய மொழியுடன் திராவிடத்தைத் தொடர்புறுத்தி நோக்கும் ஆய்வு தொடங்குகின்றது. சுசமு ஷிபா என்பவரே முதன்முதலாக யப்பானிய-திராவிடத் தொடர்பினை ஆய்வுசெய்ய முயன்றார். ஆனால் அவர் இத்தொடர்பினை சமய அடிப்படையிலேயே அனுகினார். 1970ல் 1971ல் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் இவ்வடிப்படையிலேயே அமைந்தன. 1973ல் வெளிவந்த அவருடைய கட்டுரை “த்ரவிட-கோ தொ நிகொன்-கோ” (திராவிட மொழியொடு யப்பானிய மொழி) மொழியாய்வாக அமைந்தது. இவ்விடயம் தொடர்பாக மேலும் இரு கட்டுரைகள் வெளிவந்தன (1974, 1974). அத்துடன் யப்பானிய மொழியைத் திராவிட மொழியுடன் ஒப்பிட்டு சுசமு ஷிபா ஒரு நூலையும் வெளியிட்டார் (1980).

அகிர புஜிவர் என்னும் ஒப்பிட்டு மொழியாய்வாளர் 1974 முதல் யப்பானிய-திராவிட மொழிகளை ஒப்பிட்டுத் தன் ஆய்வு முடிபுகளை வெளியிட்டு வந்துள்ளார் (1974, 1975, 1976, 1981). உடற்கறுகளைக் குறிக்கும் யப்பானிய-திராவிடச் சொற்களையும் 'க' கர எழுத்துடன் தொடங்கும் யப்பானிய-திராவிடச் சொற்களையும், தாவர-விலங்குகளைக் குறிக்குஞ் சொற்களையும் இவர் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்துள்ளார். 1976இல் வெளியாகிய “The body in Japanese and Dravidian” என்னுங்கட்டுரையிலே பல ஒற்றுமைப்பட்ட இலக்கணக்கறுகளையும் சொற்களையும் புஜிவர் முன்வைக்கின்றார். எடுத்துக்காட்டாக, யப்பானிய சுட்டு அடியாக வரும் இம் (i-ma) ‘இப்பொழுது, இக்கணத்தில்’ என்னுஞ் சொல்லை தமிழ் ‘இங்கு’, மலையாளம் ‘இப்போள்’, கொலமி ‘இலி’, தோ

'இனி' ஆகிய சொற்களுடன் ஒப்பிடுகிறார். உடற்கூற்றுச் சொற்களை ஒப்பிடும் தத்து அவர் எடுத்தாண்ட பலவற்றுள் சில எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கீழே தரப்படுகின்றன:

1. Ja. Fone 'bone'

Naiki: purni

2. Ja. Kubi 'neck'

Gadba: pūn

3. Ja. Kuto 'heel'

Tamil: kumpam

Telugu: kub

Tamil: kuti

Telugu: gudi

Gond: gudkāl

பஜிவரவின் ஆய்வு யப்பானிய-திராவிட ஒற்றுமைப் பண்பினை ஓரளவு எடுத்துக்காட்டியது. எனினும், இவ்வாய்வின் பரப்பினை அவர் அகல்வியாது விட்டது மாத்திரமன்றி, தொடர்ந்து ஆழமாக நோக்காது விடுத்தார். இவரைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர் மினொரு கோ யப்பானிய மொழியின் குடிவழிப்பண்பு பற்றிப் பலகாலமாக ஆய்வு செய்தார். அல்றற்றுக் கொழிக்குடும்பத்துடன் யப்பானிய மொழியைத் தொடர்புறுத்திப் பல தசாப்தங்களாக ஆய்வு செய்து வந்த இவர் திராவிடத்தையும் ஒதுக்கிவிடவில்லை. இவருடைய வழிகாட்டிலேயே சுசமு ஒனோ திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றாகிய தெலுகு மொழியினைப் படிக்கத் தொடங்கினார். தெலுகு மொழியினைப் படிக்கும்போது, அம்மொழிக்கும் யப்பானிய மொழிக்கும் பல மேலெழுந்த வாரியான ஒற்றுமைகளைக் கண்ட சுசமு ஒனோ யப்பானிய-திராவிட ஒப்பிட்டு ஆய்விலே தீவிரமாக ஈடுபடலானார். திராவிட மொழிகளுள் முதன்மைத்தன்மை வாய்ந்த தமிழ் மொழியையே யப்பானிய மொழியுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயத் தலைப்பட்டார். இத்தகைய ஒப்பிட்டு ஆய்வுக்குத்தமிழ்மொழியைத் தனியே தேர்ந்தெடுத்தமைக்கான நான்கு காரணங்களை சுசமு ஒனோ முன்வைத்தார்.

- 1). ஏறக்குறைய 50 மிலியனுக்கு மேற்பட்ட தொகையினராற் பேசப்படும் ஒரு மொழி;
- 2). கி.மு. 200க்கும் கி.பி. 200க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே இயற்றப் பட்ட 2500க்கு மேற்பட்ட செய்யுள்களையுடைய சங்ககால இலக்கிய முடைய ஒரு பண்டைய மொழி;
- 3). கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்னும் தொன்மை வாய்ந்த இலக்கண நூலையுடைய மொழி.
- 4). பண்டைய வழக்குகளையெல்லாம் உள்ளடக்கி 104,000 சொற்களை நிரைப்படுத்தி ஆறு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்ட தமிழ் லெக்சிக் கன் கொண்ட ஒரு மொழி.

சங்கப் பாடல்கள், தொல்காப்பியம், தமிழ் லெக்சிக்கன் ஆகியவற்றுடன் பறோவும் எமனொவும் தொகுத்தளித்த திராவிடச் சொல்லியல் அகரமுதலியும் தனக்குப் பேருதவியாக இருந்தன என அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பண்டைத் தமிழ் மொழி யைப் பண்டைய யப்பானிய மொழியுடன் ஒப்பிடுமிடத்து இரண்டு மொழிகளி லும் பழைமை வாய்ந்த இலக்கியைத் தரவுகள் இருப்பதால் ஒப்பிட்டு ஆய்வினை அரண்செய்யும் சான்றுகளை அவற்றிலிருந்து காட்டுவது இலகுவாயிருக்குமென

ஒனோ நம்பினார். இவ்வடிப்படையிலே இரு மொழிகளுக்குமிடையேயுள்ள ஒலி ஒப்புமையை ஆராய்ந்து, அவ்வொப்புமையை அரண் செய்தத்தக்க 357 சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து 1980ல் Sound Correspondences Between Tamil and Japanese என்ற நூலை வெளியிட்டார். அந்நூலிலே அவர், தமிழ்மொழிக்கும் யப்பானிய மொழிக்குமிடையே ஆழமான குடிவழித் தொடர்பு உண்டு என்னும் எடுகோளை முன்வைத்தார். இவ்வெடுகோள் 1981ல் மதுரையிலே நடைபெற்ற ஐந்தாவது உலகத்தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டிலே மீண்டும் வலியுறுத்தி இவராலே முன்வைக்கப்பட்டது. 1983 முதல் என்னுடைய மனைவி மனோன்மணியும் நானும் இவ்வொப்பிட்டு ஆய்விலே சுசும் ஒனோவுடன் இணைந்து கொண் டோம். இவ்வொப்பிட்டாய்வு இன்றுவரை ஐந்து கட்ட வளர்ச்சி நிலைகளிலே முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டுள்ளது.

1. தமிழ்-யப்பானிய ஒலியமைப்பு ஒப்பீடு

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டளவிலேயே யப்பானின் மிகப்பழைய இலக்கிய, வரலாற்று நூல்கள் எழுதப்பட்டன. இவற்றின் மொழியமைதியை நோக்கிய ஆய்வாளர்கள் பண்டைய யப்பானிய மொழி எட்டு உயிரொலிகளை உடையதா யமைந்ததெனக் குறிப்பிடுவர் (சுசும் ஒனோ 1989). குறில்-நெடில் வேறுபாடு யப்பானிய மொழி உயிரொலியமைப்பிலே இருக்கவில்லை. யப்பானிய மொழி அசைகளெல்லாம் உயிரொலியினையே இறுதி நிலையாகக் கொண்டமைவன. அம்மொழியின் எட்டு உயிரொலிகளும் இரண்டு குழுக்களாகப் பாகுபடுத்தப் பட்டன:

குழு 1: a, i, u, ö

குழு 2: ē, e, ī, o

முதலாவது குழுவிலுள்ள உயிரொலிகளை பெருவழக்காக இருந்தன. வேர்ச் சொற்கள், சொற்களின் முதனிலைப் பகுதிகள் யாவும் பெரும்பாலும் முதலாவது குழுவைச் சார்ந்த உயிரொலிகளையே கொண்டமைந்தன. இரண்டாவது குழு வைச் சார்ந்த ஒலிகள் மிக அருகியே காணப்பட்டன. மேலும் முதலாவது குழுவிலுள்ள ஏதாவது உயிரொலி மெய்யொலியொன்றினைத் தொடர்ந்து திரும்ப இடம்பெறும். எடுத்துக்காட்டு: *kata* (வன்மை), *kimi* (வரகு), *koto* (விடயம்) *turu* (நாரை). ஆனால், இரண்டாவது குழு உயிரொலி இவ்வாறு இடம்பெறுவ தில்லை. முதலாவது குழுவைச் சேர்ந்த உயிரொலிகளின் சேர்க்கையின் விளைவே இரண்டாவது குழுவைச் சேர்ந்த உயிரொலிகள் என சுசும் ஒனோ (1989) ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார்:

ia>e. ai>ē, ui>ī, oi>i ua>o

எனவே, கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் யப்பானிய மொழி நான்கு உயிரொலிகளையுடையதாகவே அமைந்திருந்ததென அவர் கூறுவார்.

தமிழ்மொழியில் a, ā; i, ī; u, ē; e, ī; o, ō என உயிரொலிகள் அமைகின்றன. அகரமும் இகரமும், அகரமும் உகரமும் சேர்ந்து முறையே ஜகார (ai>ai), ஒளகார (au>au) கூட்டெடாலிகளாகின்றன. யப்பானிய மொழியிலே கூட்டுயிரொலிகள் இல்லை. யப்பானிய மொழியின் நான்கு உயிரொலிகளும் தமிழ் உயிரொலிகளுடன் பின்வரும் முறையிலே ஒற்றுமைப்படுகின்றன (சுசும் ஒனோ 1980, 1989)

யப்பானியம்	தமிழ்
a	அ, ஆ, ஒ, ஓ
i	இ, ஈ, எ, ஏ
u	உ, ஊ
o	ஊ, ஊ

மேற்காட்டிய அட்டவணையிலே தமிழ் எ/ஏ, உ/ஊ ஆகியன முறையே யப்பானிய i, o ஆகிய உயிரெராவிகளுடன் ஒற்றுமைப்பாட்டினைத் திராவிட உயிரெராவி அமைப்பின் பின்னணியிலே நோக்கின், அவ்வொற்றுமை தொடர்பான சில உண்மைகளைக் கண்டறியலாம். கிருஷ்ணமூர்த்தி (1958), பிறைற் (Bright 1966) ஆகியோர் தொல்திராவிடம் தொல்தென்திராவிடமாக மாற்றமுறுகையில் மெய் + அ சேர்ந்த உயிர்மெய்க்கு முன்னர் இடம்பெறும் i, u உயிரெராவிகள் முறையே e, o ஆக மாற்றம் பெற்றன என்று கண்டறிந்து கூறியுள்ளனர் (எடு: *it>et-a-யு இடறு>எடறு: *pur>por-ay, புரை>பொரை).

தமிழ் -யப்பானிய ஒற்றுமையுறு சொற்களுக்கிடையே இத்தகைய உயிரெராவி மாற்றுநிலை காணப்படுகின்றது.

1. தமிழ்:	ur-apu	'ஒலியெழுப்பு'
யப்:	or-abu	'ஒலியெழுப்பு'
2. தமிழ்:	tump-i	'தும்பி'
யப்:	tob-au>tombo	'தும்பி'

மேற்காட்டிய எடுத்துக்காட்டுகளில் தமிழ் உயிரெராவி யப்பானியத்தில் உயிராக மாற்றுநிலை பெற்றுள்ளது. ஆனால், இதேபோல் i/e உயிர் மாற்றுநிலை இடம்பெறுவதாக இல்லை (சொல்லாக்க உருபுகள் சிலவற்றில் மட்டும் இம்மாற்றுநிலை காணப்படுகின்றது: தமிழ் kav-il, யப். kaf-eru 'கவிழ்த்தல்'; தமிழ் ar-i, யப். ar-e 'அரிசி மா'). ஆனால், தமிழ்ச்சொற்களிலே e இடம்பெற யப்பானியச் சொற்களில் i இடம்பெறுகின்றது.

1. தமி.	tel-i	'வெண்மையாகுதல்'
யப்.	sir-a	'வெண்மை'
	sir-o	
2. தமி.	kett-a	'கெடுதல், பழுதடைதல்'
யப்.	kit-anasi	'பழுதடைதல்'

இத்தகைய மாற்றுநிலையை நோக்குமிடத்து தமிழில் e வருமிடங்களில் i உயிரி ணைக் கொண்டமையும் சில வட, தென் திராவிட மொழிகளுடன் யப்பானிய மொழி ஒற்றுமையுறுவதைக் காணலாம்.

1. தமி.	tel-i	யப். sir-a/siro
		கண்ணட til-i
2. தமி.	kett-a	துளு til-i
		யப். kit-anasi
		கண்ணட kid-u
		கொலமி kit

நய்க்றி kit
தெலுகு kid-u
பர்ஜி ciṭ
கட்பா siṭ

யப்பானிய மெய்யொலிகளிலே தமிழ்மொழியிலுள்ள நாமடி ஒலிகள் இல்லை. இருமொழிகளிலுமே மொழிமுதல் நிலையில் கூட்டுமெய்கள் இடம் பெறுவதில்லை. யப்பானிய, தமிழ் மெய்யொலிகளுக்கிடையேயுள்ள ஒற்று மைப்பாட்டினை ஒனோ (1980, 1989) பின்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்துகிறார்:

சொல் முதனிலை	சொல் இடைநிலை
தமிழ்	யப்
க் :	k-
ச் :	s-
த் :	t-
ஞ், ந் :	n-
ப் :	F-
வ் :	F-
ம் :	m-
ய் :	y-
ப் :	w-
வ் :	w-
த் :	s-
ஃ :	s-
ச் :	ஃ
அ, ஆ :	ya-
எ, ஏ-	
	தமிழ்
	-க்,க்க்-
	-ங்க்-
	-த்,த்த்-
	-ந்த்-
	-ட்,ட்ட-
	-ண்ட்-
	-ன்,ஞ்ஞ-
	-ன்ற்-
	-ப்,ப்ப்-
	-ம்ப்-
	-ம்,ம்ம்-
	-வ்,வ்வ்-
	-ய்,ய்ய்-
	-வ்-
	-ட், ட்ட-
	-த், த்த-
	-ர்-
	-ல்-
	-ழ்-
	-ள்-
	-ற்-
	-க்-
	-ங்க்-
	-த்-
	-ந்த-
	-ட்-
	-ய்-
	-வ்-
	-ஸ்-
	-ஸ்-
	-ர்-
	-வ்-
	-த்-
	-ந்த-
	-ட்-
	-ய்-
	-வ்-
	-ஸ்-

(ஃ ஒப்பான மெய்யொலி இல்லை என்பதைக்காட்டும்.)

மேற்படி மெய்யொலி அட்டவணையிலே தமிழ் பிரிவளி ஒலிகளாகிய ல்/ஸ்/ம் ஆகியனவற்றுக்கு யப்பானிய மொழியிலே ஒலியேயபன்படுகின்றது. திராவிட மொழிகளிடையே 1/1 மாற்றுநிலை காணப்படுவதை முன்னர் எடுத்துக்காட்டி யுள்ளோம். எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழ்மொழிக்கும் துஞ் மொழிக்குமிடையே ல்/ர் மாற்றுநிலை காணப்படுவதைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ் மொழியிலே 'ஸ்' இடம் பெறும் சொற்கள் பல துஞ் மொழியிலே அவ்வொலிக்குப் பதிலாக 'ர்' ஒலியைக் கொண்டமைகின்றன.

தமிழ்	துளு
தலை	தரெ
முயல்	முயரு
கால்	காரு
உழுந்து	உர்து

இதே ஒவிமாற்றம் தமிழ் — யப்பானிய மொழிகளுக்கிடையேயும் காணப்படுகின்றது.

தமிழ்	யப்.
அலர்	அரு
கால்	கர
தாழ்	தரு

தமிழ்ச் சொல் பாம்பு என்பதற்கு நிகராக யப்பானியச் சொல் Fabu (பபு) என்பதனை ஒனோ குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றிடையே காணப்படும் ஓர் ஒவியியற் பண்புதமிழ்மொழிக்கும் ஏனைய திராவிட மொழிகளுக்குமிடையேயும் காணப்படுகின்றது. திராவிட மொழிகளுள், தமிழ்மொழி பல சொற்களிலே மென்மை புகுத்தும் தன்மை கொண்டது. உதாரணம்:

1. தமிழ்	:	உழுந்து
கன்னடம்	:	உர்து, உத்து
தெலுங்கு	:	உத்தலு
துளு	:	உர்து
2. தமிழ்	:	பாம்பு
கன்னடம்	:	பாவு
துளு	:	ஹெவு
தோட	:	போப்
கொலாமி	:	பாப்

இதுபோன்ற, தமிழ் மொழியிலே மெல்லினப் பண்பு கொண்ட சொற்கள் யப்பானிய மொழியிலே அப்பண்பு இல்லாது அமைந்துள்ளன.

1. தமி.	வாங்கு	'வளை'
யப்.	வகு (Wag-u)	'வளை'
2. தமி.	உறங்கு	'நித்திரைகொள்'
யப்.	உரகு (urag-u)	'நித்திரைகொள்'
3. தமி.	தந்தை	'தகப்பன்'
யப்.	தத (tad-a)	'தகப்பன்'

திராவிட மொழிகளுக்கிடையே காணப்படும் ஒவியியல் ஒற்றுமை தமிழ்மொழிக்கும் யப்பானிய மொழிக்குமிடையே காணப்படுவதற்கு மேற்காட்டிய சான்றாரங்கள் போல் மேலும் பல ஆதாரங்கள் பெறலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட ஸ/ர் மாற்றுநிலை, மெல்லினப் பண்பு ஆகியன பற்றிய மேலும் விவரங்கள் வேறு இரு கட்டுரைகளிலே தரப்பட்டுள்ளன (Sanmugadas, 1986-1987, 1987).

தென்திராவிட மொழிகளிலே சுகர ஒலியை முதனிலையாகக் கொண்ட தொல்திராவிடச் சொற்கள் அம்முதனிலை ஒலி கெட்ட நிலையிலே ஆளப்படும் போக்குக் காணப்படுகின்றது. பந்தோ (1947) இப்போக்கினைக் கண்டு விரிவாக எழுதியுள்ளார். தமிழ் மொழியிலே,

இப்பி/சிப்பி

ஆய்/சாய் 'அழகு'

ஏர்/சேர் 'கலப்பை'

இதை/சிதை 'கப்பற்பாய்'

போன்ற சொல்லினைகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு சுகர ஒலியை முதனிலை யாகக் கொண்டும் அவ்வொலியில்லாமலும் அமையும் சொற்கள் ஒரேபொருள் குறிப்பனவாக அமைகின்றன. இவ்வாறு முதனிலை ஒலியாகிய C/S கெடும் பண்பு யப்பானிய மொழியிலும் காணப்படுவதை ஒனோ (1982) ஆராய்ந்து, "The Loss of Initial C/S in Tamil and Japanese" என்னும் கட்டுரை வாயிலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

யப்பானிய மொழியிலே,

aruku/saruku	'நடத்தல்'
awo/sawo	'நீலம்'
utu/sutu	'நீக்குதல்'
akaru/sakaru	'கலைந்துபோதல்'

வடதிராவிட மத்திய திராவிடச் சொற்கள் பலவற்றிலே சுகரம் முதனிலையாக வர, அச்சொற்கள் தமிழிலே அச்சுக்கரவொலி கெட்ட நிலையிலே அமைகின்றன. இத்தகைய ஒரு தொடர்பு யப்பானிய மொழிக்கும் தமிழ் மொழிக்குமிடையே காணப்படுவதாக ஒனோ எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவர் வழங்கிய எடுத்துக் காட்டுக்கள் பின்வருமாறு:

1. J. Sak-abu	'to shout'
Ta. Ak-avu	'to utter a sound as a peacock'
2. J. Sak-uru	'to dig'
Ta. Ak-al	'to dig'
3. Ja. Sak-u	'to bloom, to fourish'
Ta. ak-ai	'to flourish, sprout'
4. Ja. Sur-u	'to rub, grate'
Ta. Ur-ai	'to rub, grate'
5. Ja. Sut-u	'to discard'
Ta. utt-u	'to discard'

2. ஒலி-பொருள் ஒற்றுமைநிலை

தமிழ்-யப்பானிய ஒலி ஒழுங்குகளைப் பின்பற்றியே ஒனோ Sound correspondences என்னும் தன்னுடைய நூலிலே தமிழ்-யப்பானியச் சொல் இணைகளை நிரைப்படுத்தினார். அவ்வாறு அவர் நிரைப்படுத்திய சொல் இணைகளிற் சிலவற்றை வகை மாதிரிக்காகக் கீழே தருகிறோம்.

1. தமி. யப்	mur-i mör-u	முரி மோரு	'முரிதல்' 'மூரிதல்'
-------------	----------------	--------------	------------------------

2.	தமி. யப்	kil-i kir-u	கிழி கிரு	'கிழி, வெட்டு' 'கிழி, வெட்டு'
3.	தமி. யப்.	kur-ai kor-u	குறை கொரு	'வெட்டு' 'வெட்டு'
4.	தமி. யப்.	kal kar-a	கல் கர	'கல்' 'கல்'
5.	தமி. யப்.	tuk-ai tuk-u	துகை துகு	'உரவில் இடித்தல்' 'உரவில் இடித்தல்'
6.	தமி. யப்.	amm-ā am-a, amm-a	அம்மா அம, அம்ம	'தாய்' 'தாய்' (பேச்சு வழக்கு)
7.	தமி. யப்.	ayy-ā ay-a	அய்யா அய	'தந்தை' 'தந்தை' (பேச்சு வழக்கு)
8.	தமி. யப்.	ar-i ar-e	அரி அரெ	'அரிசி, நெல்' 'அரிசிமா'
9.	தமி. யப்.	aṇ-ai an-e	அணை அனெ	'வரப்பு, அணை' 'வரப்பு, அணை'
10.	தமி. யப்.	tāl-i tar-u	தாழி தரு	'பெரிய பானை' 'பெரிய பானை'
11.	தமி. யப்.	mā ma	மா ம	'விலங்கு, குதிரை' 'குதிரை'
12.	தமி. யப்.	yār-u, ār-u yar-a	யாறு, ஆறு யர	'ஆறு' 'ஆறு'
13.	தமி. யப்.	ir-u ir-u	இறு இரு	'வடித்தல்' 'வடித்தல்'
14.	தமி. யப்.	mil-i mir-u	மிழி/விழி மிரு	'கண்' 'பார்'
15.	தமி. யப்.	uk-u uk-u	உகு உகு	'கீழே விழுதல்' 'கீழே விழுதல்'
16.	தமி. யப்.	utt-u ut-u	உத்து உத்து	'எறிதல்' 'எறிதல்'
17.	தமி. யப்.	tupp-al tub-a	துப்பல் துப	'எச்சில்' 'எச்சில்'
18.	தமி. யப்.	muṣṇu-muṣṇu mono-mono	முனுமுனு மொனா-	'முனுமுனுத்தல்' 'முனுமுனுத்தல்'
			மொனோ-	

19.	தமி. யப்.	nel ni	நெல் நி	'நெல்' 'நெல்'
20.	தமி. யப்.	ēk-u ik-u	ஏகு இக்கு	'போதல்' 'போதல்'
21.	தமி. யப்.	tamp-al tamb-o	தம்பல் தம்பொ	'தம்பலடித்தல்' 'தம்பலடித்தல்'
22.	தமி. யப்	tump-i tomb-o	தும்பி தொம்பொ	'தும்பி' 'தும்பி'
23.	தமி. யப்.	tant-ai tad-a	தந்தை தத	'தகப்பன்' 'தகப்பன்'
24.	தமி. யப்.	aṇ̄-ai aṇ̄-e	அன்னை அனெ	'தாய், தோழி' 'அக்கா'
25.	தமி. யப்.	pāmb-u Fabu/pabu	பாம்பு பபு	'பாம்பு' 'பாம்பு'

சுசுமு ஒனோநிரைப்படுத்திய ஒவிய-பொருள்அடிப்படையில் ஒற்றுமைப் பட்ட சொல்லினைகள் நுண்ணாய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டன. முதற் கட்டடத்தில் அவற்றின் பின்புலத்தில் விளங்கும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் நுணுகி நோக்கப்பட்டன. (Sanmugadas & Manonmani 1986: "Cultural Similarities Between Tamils and Japanese: A view Through Their Words"). அவற்றுள்பண்பாட்டுச் சொற்கள் என இனக்காணத்தக்க சொல்லினைகள் (1) விவசாயம் (2) கருவிகளும் கலங்களும் (3) பறவைகளும் விலங்குகளும் (4) குடியிருப்பு (5) உடல் (6) உறவுமுறை (7) உணர்வுகள் (8) வழிபாடு என்னும் பிரிவுகளினடிப்படையில் ஆராயப்பட்டன.

விவசாயத்துடன் தொடர்புடைய பல ஒற்றுமைப்பட்ட சொற்கள் தமிழ் மொழியிலும் யப்பானிய மொழியிலும் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன. அவை ஒவிய டிவால் மாத்திரமன்றிப் பொருளாலும் ஒற்றுமைப்படுகின்றது.

தமிழ்	யப்.	பொருள்
அகம்	அக	(ak-a)
அன்டை	அதொ	(ad-o)
அணை	அன	(an-a)
கதிர்	கலிர	(kas-ira)
தம்பல்	தம்பொ	(tamb-o)
தழை	தரு	(tar-u)
படல்	பச	(fas-a)
படுகர்	பதக்கெ	(fat-ask)
மடு	மச	(mas-u)
மணல்	மன்கோ	(man-ago)
நிலம்	நி	(ni)
புலம்	புரெ	(fur-e)

கூவல்	குபொ	(kub-o)	கிணறு
நெல்	நி	(ni)	அரிசி, நெல்
தினை	சினெ	(sine)	தினையரிசி
'தம்பொ' என்னும் யப்பானியச் சொல்லின் பொருள் யப்பானிய அறிஞர்க்கே விளங்காத முடியாத ஒரு சொல்லாக இருந்துவந்தது. அதனை, தமிழ் மொழியின் 'தம்பல்' என்பதனுடன் சுசமு ஒனோ ஒப்பிட்டுக்காட்டிய பொழுதுதான் அதன் பொருள் அவர்களுக்குத் தினிவாயியது. நிலத்தைப் பயிர்ச்செய்க்கக்குப் பண்பு உத்துதல் சிலவேளைகளிலே 'தம்பல் அடித்தல்' எனப்பட்டது. திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் ஒரு விவசாயக் கிராமமாக தம்பலகாமம் விளங்குவதையும் இங்கு மனங்கொள்ளலாம்.			

விவசாயத்துக்கும் சில கிரியைகளுக்குமிடையே தொடர்பு இருப்பது உலகு தழுவிய நிலையாகும். அவற்றுடன் தொடர்பான இரு மொழிகளின் சொற்கள் பொருளாலும், வடிவாலும் ஒத்திருப்பது அம்மொழிகளிடையே ஒர் ஆழமான தொடர்பு இருப்பதையே காட்டும். இந்த வகையில் தமிழ் தினை யப்பானிய சினெ இங்கு குறிப்பிடத்தக்கன. பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் தினை கடவுளர்க்கு நிவேதிக்கப்பட்டதாகச் சங்கப் பாடல்கள் பல கூறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டு,

“மறிக்குர வறுத்துத் தினைப்பிரப்பு இரீஇ”

(குறுந்தொகை:263:1)

அதேபோன்று, யப்பானியர்களும் 'Koshogatsu' எனப்படும் அவர்களுடைய புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டத்தின்போது 'சினெ' யாலான உருண்டைகளைக் காகங்களுக்கு ஏற்று நிவேதிப்பதாக யப்பானிய மாணிடவியலாளர் கூறியுள்ளனர். விவசாயம் தொடர்பாக மேற்குறிப்பிட்ட சொல்லினைகள் போல எல்லாப் பண்பாட்டுப் பிரிவுகளுக்கும் பல சொல்லினைகள் உதாரணங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டன. இங்கு விரிவாகும், ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு உதாரணம் மட்டும் தரப்படுகின்றது.

கருவிகளும் கலங்களும்:

தமி.	ஏ	'அம்ப'
யப்.	ய	'அம்ப'
தமி.	சட்டி	'கலம்'
யப்.	சசி	'கலம்'
தமி.	புணை	'கலம், கப்பல்'
யப்.	புனெ	'கலம், கப்பல்'
	(fun-e)	

பறவைகளும் விலங்குகளும்:

தமி.	குருவி	'சிறிய பறவைகள்'
யப்.	குர	'சிறிய பறவைகள்'
தமி.	மா	'மிருகம், குதிரை'
யப்.	ம	'குதிரை'

குடியிருப்பு:

தமி.	கடை	'கதவு'
யப்.	கதொ	'கதவு'

உடல்:

தமி.	அடி	'பாதம், கால்'
யப்.	அசி	'பாதம், கால்'

உறவுமுறை:

தமி.	தந்தை	'தகப்பன்'
யப்.	தத	'தகப்பன்'

உணர்வுகள்:

தமி.	உறங்கு	'நித்திரைசெய்'
யப்.	உரகு (uragu)	'நித்திரைசெய்'

வழிபாடு:

தமி.	மடை	'மடைபோடுதல்'
யப்.	மதுரு (maturu)	'மடைபோடுதல்'

ஒவியாலும் பொருளாலும் ஒற்றுமையுடைய இரு சொற்கள் பண்பாட் டெர்மைப்பாட்டினையும் கூட்டிநிற்பின் அத்தொடர்பு ஆழமானதாக அமை கின்றதெனக் கூறலாம். தமிழர் யப்பானியருடைய பண்பாட்டுத் தொடர்பு பற்றி 1979லேயே சுக்மு ஒனோ அவர்கள் ஆராய முற்பட்டுள்ளார். திராவிட யப்பானிய மொழிகளிலுள்ள அரிசிப் பண்பாட்டுத் தொடர்பான சொற்களை ஒப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதினார். 1981ல் அவர் எழுதி வெளியிட்ட நிதொங்கொ தொ தமிழருகொ என்னும் நூலிலே தமிழருடைய தைப்பொங்கல் பண்டிகையினையும் யப்பானியருடைய “Koshogatsu” எனப்படும் புதுவருடப் பண்டிகையினையும் ஒப்பிட்டு விளக்கமாக எழுதியுள்ளார். தமிழர்-யப்பானியர் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தனித்தனியாகவும் ஒப்பிட்டதிப்படையிலும் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைக் கொண்ட பின்வரும் நூல் சுக்மு ஒனோ, அ. சண்முகதாஸ், மனோன்மணி சண்முகதாஸ் ஆகியோரால் 1985ல் வெளியிடப்பட்டது: *Worldview and Rituals Among the Japanese and Tamils.* (Published by Gakushuin University, Tokyo). தமிழர்-யப்பானியருடைய மரணக்கிரியைகளிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைகளைப்பற்றி சுக்மு ஒனோ எழுதிய கட்டுரை இந்நூலிலே இடம் பெறுவதைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டும். இக்கட்டுரையை நுனுகி நோக்கி அதிலே காணப்படும் குறை நிறைகளை நுனுகி ஆராய்ந்து பேராசிரியர் சு. சீந்திரராசா விமரிசனக் கட்டுரையொன்றினை எழுதியுள்ளார் (1986).

யப்பானியர் ஆறு, கடல், காடு, மரம், மலை ஆகியனவற்றைக் கடவுளர்களாக எண்ணி வழிபட்டு வந்தனர். தமிழர்களுடைய இயற்கை வழிபாட்டு முறையை அவர்களுடைய வழிபாட்டு முறையும் பெரிதும் ஒத்திருந்துள்ளது. இதன் அடிப்படையில் தமிழர்-யப்பானியருடைய மலைவழிபாடு தொடர்பான ஒற்றுமைப்பட்ட பண்புளையெல்லாம் ஆராய்ந்து அ. சண்முகதாஸ் 1988ல் ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டார். (“Mountain worship among the Ancient Tamils and Japanese”, *Kailasapathy Commemorative Volume*).

தமிழர்-யப்பானிய இலக்கிய மரபுகளிலும் பல ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. சங்கப்பாடல்கள், குறிப்பாக அகத்திணைப் பாடல்கள் பலருடைய கூற்றுகளாக அமைவன போன்று யப்பானிய மன்யோக இலக்கியத் தொகுதியிலுள்ள காதற் பாடல்களும் காதவன், காதவி, தாய், கண்டோர் போன்றோருடைய கூற்றுக்களாகவே அமைகின்றன. (4516 பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு தொகைநூல் மன்யோக. இது 8ம் நூற்றாண்டளவில் தொகுத்துப்பட்டது). தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களின் பொருளை உணர்த்துவதற்கு முதல் கரு ஆகியனவற்றைச் சங்கப் புலவர்கள் உபயோகித்தது போலவே மன்யோகப் புலவர்களும் உபயோகித்துள்ளனர். இவ்வாறு பல்வேறு வகைப்பட்ட இலக்கிய ஒற்றுமைக் கூறுகளை ஆராய்ந்து 1988ல் யப்பானிய மொழியிலே “தமிழர்-யப்பானியர் அகப்பொருள் மரபு” என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையினை எழுதி 33வது கிழமீத்தேசியலாளர் மகாநாட்டில் மனோன்மணி சண்முகதாஸ் சமர்ப்பித்தார். அத்துடன் யப்பானிய மன்யோகக் காதற் பாடல்களுக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமைகளை விளக்கி இவர் எழுதிய நூல் யப்பான் நிறுவன வெளியீட்டு மானியநிதி பெற்று இவ்வாண்டு கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கத்தாலே வெளியிடப்பட்டது (மனோன்மணி ச., மன்யோக காதற்காட்சிகள், 1992).

இரண்டாங்கட்டமாக, சுசமு ஓனோ நிரைப்படுத்திய சொல்லினைகளின் இலக்கிய ஆட்சி நுணுகி நோக்கப்பட்டது. யப்பானியச் சொற்கள் மன்யோக, நிலோன்கி, நிலோன்சொக்கி, மகுர நொ சொஷி போன்ற இலக்கிய, வரலாற்று நூல்களிலே எவ்வாறு ஆட்சிபெற்றுள்ளன என்பதற்கும், தமிழ்ச்சொற்கள் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலே எவ்வாறு ஆட்சி பெற்றுள்ளன என்பதற்கும் சான்றுகள் காட்டப்பட்டன. 1983 தொடக்கம் இன்றுவரை, இவ்விரு மொழி களிலுமிருந்து இலக்கியச் சான்றுகள் காட்டிச் சொல்லினைகளை விளக்கி Kai-shku to Kansho என்னும் யப்பானிய ஆய்விதழிலே ஓனோ எண்பதுக்குமேற்பட்ட கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரைகள் யாவும் “Nihongo to tamilgo Kankei” (யப்பானிய மொழியுடன் தமிழ்மொழியின் தொடர்பு) என்ற பொதுத் தலைப்பிலே ஒவ்வொரு மாதமும் வெளிவந்தன. அவ்வாறு வழங்கப்பட்ட இலக்கிய மேற்கோள்கள் சிலவற்றை வகைமாதிரிக்காக இங்கு தருகிறோம்.

1. Ta. Kat-ir 'நெல், புல் முதலியவற்றின் கதிர்கள்'
Ja. Kas-ira 'கதிர்'

“இருங்கதிர் நெல்லின்”நற்றினை 31

“சுக்கி கொசொ புயு நொ சன மதெ கசிர இதொசிரொக்கு”

மகுரநொசொஷி

(சுக்கி புல்லின் கதிர் பனிக்காலம் (முடியும்வரை வெண்மையாயுள்ளது)’

2. Ta. at-i 'கால், பாதம்'
Ja. as-i 'கால், பாதம்'
“அடி புனை தொடுகழல்” புறநானாறு 83
“கரிபனை நி அசி புமசினமு” மன்யோக 3399
(கட்டைகளில் அடி இடறும்)

3. Ta. Kaṭ-ai 'கடை, வாயில்'
 Ja. Kad-o 'கடை, வாயில்'
 "மணி கறங்கக் கடைகழிந்து" அகநானாறு 66
 (மணி ஒலிக்கத் தலைவாயிலைக் கடந்து)
- “வகிள நொ கதோ வொ சுகிதெ யுகரமு”
 (முன் வாயிலை (அவள்) கடந்து செல்கிறாள்).
4. Ta. namp-u 'உரத்துச் சொல்லுதல், ஏத்துதல்'
 Ja. nam-u, nom-u 'உரத்துச் சொல்லுதல், ஏத்துதல்'
 “வாயார நின்னிசை நம்பி” புறநானாறு 136
 (வாய்நிறைய உன்னுடைய புகழை உரத்துக்காறி)
 “புசை ஒகித்தெ வரெ வ கொடு நொமு”
 மன்யோச 906
 (நிவேதனத்துடன் உன்னை உரத்துக் கூவுகிறேன்)
5. Ta. av-alam 'துன்பம்'
 Ja. af-are 'துன்பம்'
 “அருந்துயர் அவலம்” நற்றினை 140
 “கொநொ தபிதொ அபரெ” மன்யோச 415
 (அவலமிக்க இந்த மனிதன்)
6. Ta. maṇ-al 'மணல்'
 Ja. man-ago 'மணல்'
 “எங்கோ வாழிய.....
 நல்நீர்ப் பங்குறுளி மணவினும் பலவே” புறநானாறு 9
 (எம்மன்னனே நல்ல நீரையுடைய பங்குறுளி ஆற்றங் கரை
 யிலுள்ள மணலைவிடப் பல ஆண்டுகாலம் வாழ்வாயாக)
 “பம நொ மனகோ மொ வக கொபினி அரிமசரசி இக்கா”
 மன்யோச 596
 (கடல் மணவினும் என் காதலை என்னுதல் அரிது)
7. Ta. pol-i 'பொழிதல், பெய்தல்'
 Ja. Fur-u 'பொழிதல், பெய்தல்'
 “பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென”
 நெடுநல்வாடை 2
 (பொய்யாத மேகம் கார்காலத்து மழையைப்
 பெய்ததாக)
- “புருளி திரக்கு சி வொசி மொ” மன்யோச 2094
 (பொழிவின் சிதறல்களும் இரங்குமோ)

3. இலக்கண அடிப்படையில் ஒற்றுமை

யப்பானிய மொழி தமிழ்மொழி (திராவிடம்) போன்ற ஒட்டுமொழிவுக்கையைச் சார்ந்தது. இதனால் இவ்விரு மொழிகளுக்குமிடையிலே வகைநிலைப் பட்ட ஒற்றுமைப்பாடுகள் (Typological correspondences) பல காணப்படுவது இயல்பேயாகும். ஓனோ (Nihongo Izen, 1987), R. E. அஷர் ("Tamil and Japanese: Some Typological Analogies", 1987) ஆகியோர் இவ்வகைநிலை ஒற்றுமைகள் பற்றி விளக்கியுள்ளனர். இலக்கண அடிப்படையிலேதமிழ்-யப்பானிய மொழிகளுக்கிடையே காணப்படும் வகைநிலை ஒற்றுமைகளைப் பின்வருமாறு நிறைப்படுத்தலாம்:

- i). இரு மொழிகளிலும் எழுவாய் முதலிலும் பயனிலை இறுதியிலும் இடம்பெறும்.
தமி. கார் போயிற்று (கார்காலம்)
யப். கரு சரினு
- ii). இரு மொழிகளிலும் செயப்படுபொருள் வினைக்கு (பயனிலைக்கு) முதல் வரும்.
தமி. கல்லின் நாட்பலியை ஊட்டி
யப். இசி னொ சசுகெமொனொ வொ ஒசித்தெ.
- iii). இரு மொழிகளிலும் பெயர்ச் சொற்களுக்கு முன்னர் பெயரடைகள் வரும்.
தமி. வெண் திங்கள்
யப். சிரோ துக்கி
- iv). இரண்டிலுமே வினைச் சொற்களுக்கு முன்னர் வினையடைகள் வரும்.
தமி. மெல்ல நட
யப். யுக்குரி அருக்கு
- v). இரு மொழிகளிலும் பெயர்ச் சொற்கள் பொருள் வேறுபடுத்தும் இடைச் சொற்களை ஏற்கும்போது, பெயர்ச் சொற்களுக்கு முன்னால் வரும் பெயரடைகள் அவ்விடைச் சொற்களை ஏற்படுத்தில்லை. kāka என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல் செயப்படுபொருளாக வேறுபடும்போது kākam என அமையும். இச் சொல்லுக்கு முன்னால் பெயரடையாக kṛṣṇa (கரிய) என்னுஞ் சொல்வரின் அதுவும் kṛṣṇam என மாற்றம் டையும். kṛṣṇa kāka என்னுந்தொடர் செயப்படுபொருள் உணர்த்து மிடத்து kṛṣṇam kākam என அமையும். இந்திலை தமிழ்மொழி யிலோ யப்பானிய மொழியிலோ இல்லை.
தமி. கரு மலையின் (karu malai-y-in)
யப். குரோ யம னொ (kuro yama-no)
- vi). தொடர் வாக்கியங்கள், அமையும்போது இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் பயன்படும் இணைப்பிடைச் சொற்கள் (which, who, where, when) போன்றன தமிழ்-யப்பானிய மொழிகளிலே பயன்படுவதில்லை.
தமி. அவர் இருந்த என் நெஞ்சு
யப். கரெ சந்தெஇரு வக கொகொரோ

vii). துணை வினைகள் முதல் வினைக்குப் பின்னர் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒழுங்கி லேயே இரு மொழிகளிலும் ஒட்டப்படுகின்றன. யப்பானிய மொழி யிலே yukaseretarazaramuka என்னும் தொடர் அமைவு துண்டு. இது (1) முதல் வினை (2) பிறவினை (3) செயப்பாட்டு, வினை (4) தொழில் நிலையுணர்த்தும் வினைத்துணை (5) எதிர்மறை வினை (6) காலம் (7) வினா என்ற ஒழுங்கினையுடையது. இத்தொடர் போன்று தமிழ்மொழியில் இல்லையாயினாலும், இதுபோன்று ஒன்று அமையின், யப்பானிய தொடரமைப்பு ஒழுங்கிலேயே அமையும்.

தமி. நடத்தப்பட்டதன்றுங்கொல்
naṭa-ttap-paṭ-at-anṭ-um-kol
1 2 3 4 5 6 7
யப். yuk-ase-rare-tara-zara-mu-ka
1 2 3 4 5 6 7

viii). இருமொழிகளிலும் இடைச்சொற்கள் பெயர்ச்சொற்கள் அல்லது வினைச் சொற்களுக்குப் பின்னாலேயே வரும்.

தமி. அருஞும் அன்பும் அறஞும்
யப். மெகுமிமொ ஜமொ கதகிதொமொ.
தமி. தந்தை வந்து கதைத்தார்
யப். தித்தி தித்தெ கத்தரெத்தெ.

xi). வினாவிடைச்சொல் பெரும்பாலும் தொடரிறுதியிலேயே வரும்.
தமி. யாது செய்வாங் கொல்
யப். நனி சரு க

x). தமிழில் இ, உ, அ என்பன சுட்டுக்களாக அமைதல்போன்று யப்பானிய மொழியில் கொ, சொ, அ என்பன சுட்டுக்களாகப்பயன்படுகின்றன. இருமொழிகளிலும் அவை முறையே அண்மை, இடை, சேய்மைச் சுட்டுக்களாய் அமைகின்றன. எதையும் சுட்டமுடியாததற்குத் தமிழில் 'எ'யும் யப்பானிய மொழியில் 'இ'யும் பயன்படுகின்றன.

இவ்வாறு இரு மொழிகளிலும் பலவகைநிலை ஒற்றுமைகள் காணப்படி னும், அவை அம்மொழிகளுக்கிடையேயுள்ள ஆழமைப்பு ஒற்றுமைகளை எடுத்துக்காட்டும் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ள முடியாது. இருமொழிகளிலும் காணப்படும் அடிப்படை இலக்கண ஒற்றுமைகளே அம்மொழிகளின் அடிப்படையான ஒற்றுமைக்குரிய சான்றுகளாக அமையும். எனவே, இது தொடர்பாக முதலில் இருமொழிகளிலும் இடைச்சொற்களின் பயன்பாடுகள் ஒப்புநோக்கப்பட்டன. எந்தமொழியும் இன்னொரு மொழியின் இடைச்சொற்களைக் கடன் வாங்குவதில்லை. இருமொழிகளிலே ஒற்றுமைப்பட்ட இடைச்சொற்கள் காணப்படின், அவை ஆழமைப்பிலே ஒற்றுமையுடையன என்று துணிந்து கூறலாம். ஓனோ தமிழ்-யப்பானிய மொழிகளிலே காணப்படும் இடைச்சொற்களின் பயன்பாட்டைத் தன்னுடைய Nihongo Izen என்னும் நூலில் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். இவ்விலக்கண ஒப்புமைப்பறி ஆராயும் பகுதியினை மனோன் மணியும் நானும் தமிழ்மொழியிலே பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளோம் (தமிழ்மொழியும் யப்பானிய மொழியும்: இலக்கண ஒப்புமை, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், 1990)

(1) வேற்றுமை உணர்த்தும் இடைச்சொற்கள்

இருமொழிகளிலும் வேற்றுமை உணர்த்தும் இடைச்சொற்களைப் பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தலாம்.

தமிழ்	யப்பானியம்
i	no
i	ni
o	to
at	tu
akam	ga
vāy	wa
ē	wa, ya, yo

(அ). இன்/னோ ஒப்பீடு

தமிழ் இடைச்சொல் இன் உடைமைப்பொருளை உணர்த்துதற்குப் பெயர்ச் சொல்லுக்குப் பின்னாலே ஒட்டப்படுகின்றது. இதனைத் தொடர்ந்து எப்பொழுதும் ஒரு பெயர்ச்சொல்லே வரும். யப்பானிய இடைச்சொல் னோ (no) வும் இத்தகைய தன்மையுடையதாகவே அமைகின்றது. இவ்விரு இடைச்சொற்களிலும் (in/no) 'ன்' ஒற்றுமைப்பட்ட மெய்யொலியாக உள்ளது. யப்பானியச் சொற்களைல்லாம் உயிரிலே முடிவதால், அது னோ (னோ) ஆக அமைந்துள்ளது. இரு இடைச்சொற்களும் ஒவியமைதியிலே ஒற்றுமைப்படுவதுடன், பயன் பாட்டிலும் ஒற்றுமையறுவதைப் பின்வரும் இலக்கியச் சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தமி. “விசும்பின் வெண் திங்கள்” புறநானாறு 400

யப். “மினெ னோ சிர குமோ” மன்யோச 377

(முனையின் வெண் முகில்)

தமி. “கல்வின் நன்னிறம்” நற்றினை 25

யப். “மிகொ னோ மி கதொ” மன்யோச 168

(மேதகு இளவரசரின் பெருங் கதவு)

தமி. “இரவின் இன்னுணை” குறுந்தொகை 226

யப். “கெபு னோ கொசமே” மன்யோச 1090

(இன்றின் சிறுமழு)

(ஆ) இன்/னி ஒப்பீடு

ஒவியொற்றுமையுடைய இவ்விரு இடைச்சொற்களையும் தொடர்ந்து விணைச் சொல் வரும். இவை இடப்பொருளையும் ஒப்புப்பொருளையும் உணர்த்துகின்றன.

தமி. “பெருங்கடற் பரப்பின் அமர்ந்துறை அணக்கோ” நற்றினை

155

யப். “கபானி மிசொகிசினி இக்கு” மன்யோச 626

(ஆற்றில் நீராட ஏகு)

தமி. “நீர்திகழ் சிலம்பின் ஒருங்கவிழந்த வெண்கூதாள்ம்” குறுந்தொகை 282

யப். “மிகுனெ னோ யம் னி இரு குமோ” மன்யோச 50

(மிகுனெ மலையில் இருக்கும் முகில்)

- தமி. “அவ்வெண் நிலவின் எந்தையும் உடையோம்” புறநானூறு 112
 யப். “துகுயொமி நொ கிக்கரி னி கிமசே” மன்யோக 252
 (நிலவு ஒளியில் வருக)

- தமி. “பகன்மதி உருவின் பகன்றை மாமலர்” ஜங்குறுநூறு 456
 யப். “தகெ னொ கொ னி யொரு னொ சிமொ புரி” மன்யோக 79
 (வெண்மை ஆடையின் (போல) இரவுப்பனிப் பொழிவு)

(இ) ஒடு/தொ ஒப்பீடு

ஒடு (otu)/ தொ (to) ஆகிய இரு இடைத்தொகூற்களும் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளை உணர்த்துகின்றன.

- தமி. “தீயொடு செஞ்ஞாயிற்றுத் தெறல்” புறநானூறு 20
 யப். “தக்கயம் தொ உமி கொசாவு” மன்யோக 3332
 (உயர்மலையொடு கடல் உண்டு)

- தமி. “அம்பொடு வேல் நுழை வழி” புறநானூறு 235

- யப். “உதுக்கி தொ சதுக்கி னொ பொதொனி குசரிக்ரி துகபுரு தொக்கினி”
 (சித்திரைத் திங்களொடு வைகாசித் திங்கள் பச்சிலை பறிக்கும் பணிபுரி யும் வேளை).

(ஈ) அது (அத்து)/து ஒப்பீடு

அது, அத்து(atu, attu)/ து(tu) ஆகிய இடைச்சொற்கள் உடைமைப்பொருளைக் குறிப்பனவாக இரு மொழிகளிலும் பயன்படுகின்றன.

- தமி. “வான்த்து மீன்” புறநானூறு 109
 யப். “அம து கமி” மன்யோக 904
 (விண்ணது கடவுள்)

- தமி. “பெளவத்து முத்து” புறநானூறு 380

- யப். “ஒகி து கசே” மன்யோக 1219
 (கடவது காற்று)

- தமி. “நொச்சிக் கீழது என்மகள்” அகநானூறு 275

- யப். “சிமொ து செ” மன்யோக 38
 (கீழது அருவி)

- தமி. “காலையதுபண்டு” பரிபாடல் 26

- யப். “தொக்கொ து மிகதொ” மன்யோக 174
 (காலத்துக் கதவு)

(உ) அகம்/க ஒப்பீடு

அகம் (akam)/ க (ga) என்னும் இடைச்சொற்கள் இரு மொழிகளிலும் உடைமைப்பொருளை உணர்த்துதற்குப் பயன்படுகின்றன.

- தமி. “வரையக சிறுதினை” நற்றினை 134

- யப். “கக க மெ” மன்யோக 887
 (தாயின் கண்)

- தமி. “கானக நாடன்” நற்றினை 47

யப்பானிய இடைச்சொல் க (ga) யப்பானியருடைய வாழ்வியல் தொடர்பினை உணர்த்துவதாக உள்ளது. பண்டைக்காவத்தில் மக்களுடைய வாழ்வியல் தொடர்பு pti (இச்சொல் நவீன யப்பானிய மொழியில் uchi (உச்சி) என உச்சரிக் கப்படுவதுடன், ‘வீடு’ என்னும் பொருளைக் குறிப்பதாகவும் வழங்கப்படுகின்றது) SOTO என்னும் முறையிலே அமைந்தது. pti என்பது தாய், பிள்ளை, கண வன், மனைவி என்னும் நெருக்கமான தொடர்புடையவர்கள் வாழும் இடத்தைக் குறித்தது. SOTO என்பது வீட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட இடத்தைக் குறித்தது. எனவே, uti என்பது உள்தொடர்பினையும், SOTO என்பது வெளித் தொடர்பினையும் குறிப்பனவாக அமைந்தன. பண்டைத்தமிழ் வழக்கிலே இத்தொடர்புகளை ‘அ கத்தொடர்பு’, ‘புறத்தொடர்பு’ எனக்கற்றலாம். யப்பானியரின் uti தொடர்பினை குறிக்க கா இடைச்சொல்லும், SOTO தொடர்பினைக் குறிக்க நூ இடைச்சொல் லும் அவர்களுடைய மொழியிலே பயன்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக,

Wa ga kofuru tume

நான் காதவிக்கும் மனைவி

என்பது உள்ளார்ந்த தொடர்பினைக் குறிக்கும் தொடராக அமைய

masurawo டூ tomo

அறிஞரின் நண்பன்

என்னும் தொடர் வீட்டு நிலையில்லாத புறத்தொடர்பினைக் குறிப்பதாக அமை கின்றது. தமிழில் அகம் என்னுஞ் சொல்லுக்குத் தமிழ்மொழிப் பேரக்ராதி பின்வரும் பொருள்களைக் குறிப்பிடுகின்றன:

1. உட்பகுதி	2. உள்ளம்	3. நெஞ்சம்
4. இடம்	5. பயிர் நிலம்	6. வீடு

இப்பொருள்களை நூறுகி நோக்குமிடத்து அகம் என்னுஞ் சொல் ‘உட்பகுதி’ என்பதை அடிப்படைக் கருத்தாகக் கொண்டுள்ளது என்பது பெறப்படும். எனவே யப்பானிய இடைச்சொல் கா வும் தமிழ் இடைச்சொல் அகமும் அடிப்படை நிலையில் ஒற்றுமைப்பட்டனவாக அமைகின்றன. இவ்வொற்றுமை நிலையை அவற்றின் பயன்பாடு மேலும் வலியுறுத்துகிறது.

தமி. “கல்லக வெற்பன் சொல்லின் தேறி” நற்றிணை 16

யப். “கெபெ த தக்க கக்கி”

(கல்லக மூங்கில் வேலி)

யப்பானிய இடைச்சொல் கா பற்றி யப்பானிய எழுத்து மொழியின் இலக்கணம் எழுதிய அஸ்ரன் (Aston 1877: 116-17) பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“*Ga* and *no* are in later times used without much distinction. Thus *hana ga saku* and *hana no saku* mean precisely the same, viz., ‘the unfolding of the flowers’. There is, however, a tendency in the Japanese language to treat phrases of this kind as if they contained an assertion, and *hana no saku* or *hana ga saku* are sometimes met with in poetry in the sense of ‘the flowers unfold’. In the spoken language the last-named meaning has become much the more usual one in the case of *ga*, and so entirely has the proper force of that particle been forgotten in these cases that

it is either considered a sign of the nominative case, or is omitted altogether."

இடைச்சொல் ga எழுவாய் வேற்றுமையிலே பயன்படுவது போல் wa என்னும் இடைச்சொல்லும் பயன்படுகின்றது. இவ்விரண்டினையும் பற்றி ஒனோ "the former is used as a sign of the nominative when the subject or topic is known before hand to the speaker and the hearer or is already announced. The latter is used when a topic which is not familiar to the hearer is announced" என்று விளக்கம் கொடுக்கிறார். எடுத்துக்காட்டாக,

"ந க நகெப கொகொரோ பொன சினுனி" மன்யோக 266

(நீ அழும் போது (என்) இதயம் கனக்கிறது)

இக்கவிதைத் தொடரில் ந(நீ) என்னுஞ் சொல்லைத் தொடர்ந்து க எழுவாயைக் குறிக்கும் இடைச்சொல்லாகப் பயன்படுகின்றது. ந என்னும் முன்னிலைப் பதிற் பெயர்களிதையின் முதலடியில் ஏற்கெனவே குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு பறவையைக் குறிக்கின்றது.

தமிழ் இலக்கண நூலார் பொதுவாக எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு எதுவும் கூறினாரில்லை. திரிபில் பெயரே எழுவாய் வேற்றுமைக்குரியதெனக் தொல்காப்பியர் கூறுவர். ஆனால், சங்கப் பாடல்களை நுணுகி நோக்குமிடத்து சிற்சில இடங்களிலே அகம் என்னும் இடைச்சொல் எழுவாய் வேற்றுமை உருபாகப் பயன்பட்டு, எழுவாய்ப் பொருளின் உள்ளிடத்தை மேற்கொணருவதாக அமைகின்றது எனக்கூறமுடியின்றது. எடுத்துக்காட்டாக,

"உள்கம் சிவந்த கண்ணேம்" குறிஞ்சிப்பாட்டு 61

என்னும் தொடரினை நோக்கு. இங்கு உள் என்னும் சொல்லின் பின்னே அதம் என்னும் இடைச்சொல் இடம்பெறுகின்றது. இரண்டையும் இரு பெயர்க்கொற்களாகக் கொள்ளமுடியாது. ஏனெனில் அவையிரண்டும் ஒரே பொருள் குறிக்கும் சொற்களாகவிடும். அத்தொடரை "உள் சிவந்த கண்ணேம்" என்றும் கூறலாம். அகம் என்னும் அலகு இத்தொடரிலே பயன்படுத்தப்பட்டதின் காரணம், அது எழுவாயின் உட்பரப்பினை உணர்த்துதற்கேயாகும்.

"வயலகம் நிறைய" புறநானாறு 117

"விடரகம் சிலம்ப" நற்றினை 318

"அணங்குடை வரைப்பகம் பொலிய" அகநானாறு 266

போன்ற எடுத்துக்காட்டுக்களும் மேற்கூறிய கருத்தினை வலியுறுத்துவனவாக அமைகின்றன. (மேலும் விவரங்களுக்கு Sanmugadas, "A Comparative Study of Japanese-Tamil case Particles", 1988)

(ஊ). வாய்/வ ஒப்பீடு

வாய் என்னும் இடைச்சொல் தமிழில் பொதுவாக இடப்பொருளை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளப்படும். யப்பானிய இடைச்சொல் வு (முன்னர் இது fa என உச்சரிக்கப்பட்டது). இடப்பொருளை உணர்த்தும். எடுத்துக்காட்டு.

தமி. "அவ்வாய் வளர்பிறை சூடி" பெரும்பாணாற்றுப்படை 412

யப். "குனி பரவு கெபுரி ததித்த்து" மன்யோக 2

(நாட்டு வெளிவாய் முகில் எழுந்துநிற்க).

சங்கப் பாடல்களில் வாய் என்னும் இடைச்சொல் செயப்படுபொருளை உணர்த்துவதாகவும் சில இடங்களிலே பயன்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று யப்பானிய

- மன்யோகப் பாடல்களிலும் வர இத்தகைய பயன்பாடுடையதாயுள்ளது:
- தமி. “நறவுவாய் உறைக்கும் நாகுமுதிர்நுணவம்” சிறுபாணாற்றுப்படை 51
 (தேனைத் துளிக்கும் இளமை முதிர்ந்த நுணவம்)
- யப். “புனெ வ தொதொமெமூ” மன்யோக 3348
 (புண்ணயை நிறுத்துவேன்)
- யப்பானிய மொழியிலே வர எழுவாயை உணர்த்தும் இடைச்சொல்லாகவும் பயன்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டு:
- “வக செக்கொ வ கரிபொ துகுரசு” மன்யோக 11
 (என் காதலர் தங்குகுடில் செய்வார்)
- தமிழிலே வாய் எழுவாயை உணர்த்தும் என்று கூறின், மரபுவழி அறிஞர் வியப்ப டைவர். ஆனால்,
- “நாண்மீன்வாய் சூழ்ந்த மதிபோல்” கலித்தொகை 104
 (நாண்மீன்கள் சூழ்ந்த திங்கள் போல்)
- என்னும் தொடரிலே வாய் என்னும் சொல் என்ன பொருளிலே பயன்படுகின்றது என்று நாம் நோக்கவேண்டும். அச்சொல் இல்லாமல் “நாண்மீன் சூழ்ந்த மதி போல்” என்றும் அத்தொடர் அமையலாம். ஆனால் கலித்தொகைப் புலவன் இங்கு நாண்மீன் என்னும் எழுவாய்த் தொடரை இனக்காட்டுமுகமாக வாய் என்னும் இடைச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளான் என்று கூறுவது பொருத்தம் போலத் தென்படுகின்றது.
- (2) வேற்றுமைத் தொடர்பில்லா இடைச்சொற்கள்
- தமிழ்மொழியில் தொடர்களை இணைப்பனவாகவும், முடிவு நிலையில் நிற்பனவாகவும், உணர்வுகளை உணர்த்துவனவாகவும் பல இடைச்சொற்கள் பயன்படுகின்றன. யப்பானிய மொழியிலும் இத்தகைய பயன்பாடுகள் கொண்ட இடைச்சொற்கள் உள்.
- (அ) உம்/மொ ஒப்பீடு
- எண்ணிக்கை. அட்டவணைப்படுத்தல்.
- தமி. “இசையும் இன்பமும் சுதலும்” நற்றினை 214
 யப். “சிரோகணமொ குகணமொ தமமொ நனி செமு” மன்யோக 803
 (வெள்ளியும் பொன்னும் மனியும் என் செய்யும்)
- முற்றுநிலை. அதாவது எல்லாவற்றையும் அடக்கி உணர்த்துவது.
- தமி. “பன்னிரு கையும் பாற்பட இயற்றி” திருமுருகாற்றுப்படை 118
 யப். “இய தக்கனி யமமொகொயெகினு” மன்யோக 131
 (எல்லா உயர் மலைகளும் கிழிந்திடும்)
- ஒப்பீட்டு நிலையை உணர்த்தல்
- தமி. “உருமினுங் கொடிதே” நற்றினை 2
 யப். “வரெ யொளிமொ மச்சிகி பித்தொ” மன்யோக 892
 (என்னைக் காட்டிலும் வறிய மனிதன்).
- வினாப் பெயரைத் தொடர்ந்து முற்றுநிலையை உணர்த்தல்.
- தமி. “என்றும் சான்றோர் பாலராப” புறநாளூறு 218
 யப். “இதுமொ இதுமொ கிமசெ வக செக்கொ” மன்யோக 193
 (என்றும் என்றும் வருக என் காதல்)

(ஆ) ஏ/ய ஒப்பிடு

தொல்திராவிட யகரம், யாடு, யானை, யாமை, யாறு, யாண்டு போன்ற சொற்களிலே கெட, யா விலுவள் உயிரொலி சில திராவிட மொழிகளில் ஆகவும் சிலவற்றில் ஏ ஆகவும் அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, யாடு என்னும் தொல்திராவிடச் சொல் திராவிட மொழிகளில் பின்வருமாறு அமைகின்றது.

தமிழ்: ஆடு

துரு: ஏடிக

மலையாளம்: ஆடு

கொண்ட்: ஏடி

கன்னடம்: ஆடு

குருக்: ஏர

கொடகு: ஆடி

மால்தோ: எரோ

பிராகுவி: ஹெட்

எனவே தமிழ் ஏ இடைச்சொல்லுக்கும் யப்பானிய ய இடைச்சொல்லுக்கும் இடையேயுள்ள ஒலியொற்றுமையை நாம் இலகுவிலே விளங்கிக்கொள்ளமுடிகின்றது. அவற்றின் பயன்பாட்டு நிலையிலும் பல ஒற்றுமைகளைக் காணமுடிகின்றது.

i) வினாப்பொருளை உணர்த்தல்

தமி. “பெருநன்று ஆற்றின் பேணரும் உள்ரே” குறுந் தொகை 115

யப். “பொத்தத்தொகிக் நகித்தெ சவத்தரு கிமி வ கிக்கித்து ய.” மன்யோக 1976

(பொத்தத்தொகிகப் பறவை அழுவதைப் பிரிந்து செல்லும் நீகேட்டி ருப்பாய்).

ii). தேற்றப் பொருளை உணர்த்துதல்

தமி. “நீயே குள்தல் வேண்டும்” நற்றிணை 54

யப். “புடுமெரிசி பன்னொ பஜி மெ னிகொசி வரேய் மியகொ பெ இக்கமு.” மன்யோக 4435

(வேனிற் பூக்களது மலர்வில் வரும் யானே... நகருக்குச் செல்வேன்).

iii). விளிப்பொருளில் பயன்படல்.

தமி. “அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே” குறுந்தொகை 23

யப். “வகிமொக்கொ ய அவொ வசரசு ந” மன்யோக 3013
(என்காதவியே என்னை மறந்திடேல்)

iv). உம்/மு இடைச்சொல்லின் பின்னர் வந்து அச்சுவனர்வைப் புலப்படுத்த துதல். இப்பயன்பாட்டில் யப்பானிய ய, யொவாக மாற்றமடையும்.

தமி. “வாடை...இன்றும் வருமே தோழி” நற்றிணை 89

யப். “இம் வரெவ சினமுயொ வகசெ” மன்யோக 2936
(இப்போது நான் இறந்திடுமே இளவலே)

v). அசைநிலையாகப் பயன்படல்

தமி. “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” புறநாலூறு 192

இப்பாடலடியில் ஊர் என்னுஞ் சொல் ஒரசையாக இருப்பதால் ஏகாரம் அதனுடன் இணைக்கப்பட்டு ஊரே என ஈரசையாக அமைந்தது.

யப். “ஒசிதெருய நனிவனாளனி” மன்யோக 3886
 யப்பானியப் பாடலடி 5, 7, என அசைகள் கொண்டமையும். ஒசி
 தொரு எனத் தனியாக வரின் அது 4 அசைகளைக் கொண்டே அமை
 யும். அதனை 5 ஆசைகளாக மாற்றுதற்கு ய இடைச்சொல் சேர்க்கப்
 பட்டுள்ளது.

(இ) கொல்/க ஓப்பீடு

இரண்டு மொழிகளிலும் இவ்விரு இடைச்சொற்களும் ஜயத்தை உணர்த்
 தும் வினாச் சொற்களாக அமைகின்றன. அவை தொடரமைப்பிலே பயன்படுவ
 திலும் ஒற்றுமையுடையனவாயுள்ளன.

i). பெயர்க்சொல் அல்லது பெயர்த்தொடருக்குப் பின் இடம்பெறும் ஜயப்
 பாட்டினை உணர்த்தல்.

தமி. “இன்று கொல் அளியேன் பொன்றும் நாளே”

நற்றினை 132

யப். “கெபு கு அசுக தொ பபித்தெ மத்தமு” மன்யோக 3587
 (இன்றுகொல் நாளைகொல் என வணங்கியே காத்திடும்).

ii). வினைக்சொல் அல்லது வினைத்தொடர் பின்வந்து ஜயப்பாட்டினை
 உணர்த்தல்.

தமி. “யாது செய்வாங் கொல்” குறுந்தொகை 197

யப். “சிக னி அரஜி து” மன்யோக 800

(உண்மை கூறிலின்கொல்)

iii). யப்பானிய இடைச்சொல் மு, தமிழ் இடைச்சொல் உம் ஆகியவை
 றைத் தொடர்ந்து வந்து ஜயப்பாட்டினை உணர்த்தல்.

தமி. “இன்றும் வருங் கொல் பாணரது கடும்பே”

புறநானாறு 264

யப். “கிழகு கொசித் தொ வக மது னொ கிசொ”

(வருங்கொல் வாராதுகொல் எனக் காத்திடும் நிலைதான்)

தமிழ்-யப்பானிய இலக்கண ஒற்றுமையினை நுனுகி ஆராயுமிடத்துத்
 தமிழ்ச் சொற்பாகுபாட்டிலே உள்ள ஒரு சிக்கலைத் தீர்த்துவைக்கக் கூடியதாயுள்
 ளது. தமிழ் மொழியிலே ‘மை’யீற்றுச் சொற்கள் பல இருக்கின்றன. இவை
 மையீறு கொண்டமையும்போது பண்டுப் பெயர்களாகவும், மையீறு கெட்டநி
 லையிலே பெயர் அடையாகவும், பெயரெச்சமாகவும், வினையெச்சமாகவும்,
 பயனிலைச் சொல்லாகவும் பயன்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வருவன
 வற்றை நோக்குக.

i. அவன் பெருமை உடையவன்

ii. பெரு மலை

iii. பெரிய மலை

iv. மலைபெருத்துத் தோன்றுகின்றது

v. இந்த மலை பெரிது

முதல் வாக்கியத்திலே பெரு என்னும் அடிச்சொல் ‘மை’யீறு பெற்றுப் பண்டுப்
 பெயராகப் பயன்படுகின்றது. இரண்டாவது தொடரில், பெரு அடிச்சொல்லும்
 மலை பெயர்ச்சொல்லும் சேர்ந்து ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டுத் தொகையாக

அமைகின்றது. இங்கு பெரு பெயரடையாகப் பணிபுரிகின்றது. மூன்றாவது தொடரிலே பெரிய என்பது பெரு அடிச்சொல்லிலிருந்து அமைந்தவடிவமாகி, பெயர்ச்சொல் ஒன்றினை முடிவடைகின்றது. சொல்லாக எதிர்நோக்கி நிற்பது. இங்கு மலை என்னும் பெயரினாலே முடிவடைகின்றது. இங்கு பெரிய என்னும் வடி வம் பெயரெச்சம் என்னும் இலக்கணக்கூறுக்குரிய பணி செய்கின்றது. நான்கா வது தொடரிலே பெருத்து என்பது வினையெச்ச வடிவமாக அமைகின்றது. இறுதித் தொடரிலே பெரிது என்னுஞ் சொல் பயனிலையாகப் பணிபுரிகின்றது. பெயராகவும், வினைபோலவும், அடையாகவும், முடிக்குஞ் சொல்லாகவும் ஒரே சொல் பயன்படுவதாயின், அத்தகைய சொற்களை பெயர்ப்பாகுபாட்டி னுள் அடக்குவதா வினைப்பாகுபாட்டினுள் அடக்குவதா என்ற சிக்கல் ஏற்படுகின்றது. இத்தகைய சொற்களை ஒரு தனிப்பாகுபாடாக அமைப்பதே பொருத்த மாகத் தோன்றுகின்றது. இக்கருத்தினை அரண் செய்யும் வகையில் யப்பானிய மொழியிலிருந்து ஒர் எடுத்துக்காட்டைத் தருகின்றோம். யப்பானிய மொழியிலும் எம்முடைய மையீற்றுச் சொற்களைப்போலப் பெருந்தொகையான சொற்களுண்டு. பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளை நோக்குக.

i.	Kuro yama	கருமலை
ii.	Kuroki yama	கரிய மலை
iii.	Kuro ku miyu	கருத்து மிளிரும்
iv.	Yama kurosi	மலை கரியது

யப்பானிய மொழியிலே Kuro போன்ற சொற்கள் பெயரடையாகவும், எச்சமாகவும், முடிக்குஞ் சொல்லாகவும் பயன்படுகின்றன. இத்தகைய சொற்களை அம் மொழியிலே பெயருக்குள்ளோ வினைக்குள்ளோ அடக்காமல் தனிப்பிரிவாக பாகுபடுத்தியுள்ளனர். யப்பானிய இலக்கண நூலார் கெயோசி (Keiyoshi) என்றொரு தனிப்பிரிவினைச் சொற்பாகுபாட்டிலே இனங்கண்டுள்ளனர். இதே போன்று தமிழ்மொழியிலும் மையீற்றுச் சொற்கள் ஒருதனிப் பாகுபாடாக அமைவது பொருத்தமாயிருக்கும். பெயர், வினை, இடை, உரி என்ற நான்குவகைச் சொற் பாகுபாட்டினையே தமிழ் இலக்கண நூலார் இனங்கண்டுள்ளனர். மையீற்றுச் சொற்களின் பயன்பாட்டையும் அவை தொடரமைப்பில் பெறும் இடத்தினையும் நோக்குமிடத்து, அவற்றை இவர்கள் இந்த நான்கு சொற்பாகுபாட்டி னுள் எதனுள்ளும் அடக்கமுடியாது. எனவே அவற்றையும் ஒரு தனிப்பாகுபாடாக்கித்தமிழில் ஜந்து வகைச் சொற்பாகுபாட்டினை மேற்கொள்ளுவது இன்றிய மையாததாகும் (இவ்விடயம் தொடர்பாக மேலும் விபரங்கள் *Sanmugadas, "Quality Words in Tamil and Japanese"* 1987; "புதியதமிழ்மொழி இலக்கணம்: அதன் தேவையும் சிக்கல்களும்", 1992 என்னும் கட்டுரைகளிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன).

4. இரு மொழிகளிலும் இலக்கியப் பொருள், வடிவ ஒற்றுமை

தமிழ்-யப்பானிய ஒப்பீட்டு ஆய்வில் நான்காம் கட்டமாக இரு மொழிகளிலும் இலக்கியங்களின் பொருளுக்கும் வடிவத்துக்குமிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைகள் ஆராயப்பட்டன. தமிழ் மொழியிலுள்ள பொருளிலக்கணம் போல் யப்பானிய மொழியில் இல்லை. ஆனால், சங்கப் பாடல்களின் பொருள்மைதியினை நன்கு உணர்ந்தவர் எவரும் யப்பானிய மன்யோகப் பாடல்களை

நோக்கின் அவற்றுள்ளும் தொல்காப்பியம் விரித்துரைக்கும் அகப்பொருள்இலக்கனைக்கூறுகளைக் காணத்தவறமாட்டார்கள். முதல், கரு ஆகிய இயற்கைப் பின்னணியைக் கையாண்டு உரிப்பொருளை உணர்த்துவதில் சங்கப் புலவர்களும் மன்யோசுப் புலவர்களும் ஒற்றுமைப்படுகின்றனர். இவ்வொற்றுமையினை முதன் முதலாக மனோன்மணி “சங்க-மன்யோசுக் காதற் பாடல்களின் அகப்பொருள் பற்றிய ஒப்பீட்டாய்வு” என்னும் கட்டுரையிலே (கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற ஆறாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் படிக்கப்பட்டது, 1987) விளக்கியுள்ளார். அக்கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டவற்றை அவர் யப்பானிய மொழியிலே (Bungaku 1988) எழுதி வெளியிட்டபோது யப்பானிய மன்யோசு ஆய்வாளர்கள் தமக்குத் தொல்காப்பியப் பொருளத்தைப் போல் ஓர் இலக்கணம் இல்லையே என்பதை உணர்ந்துகொண்டனர். மேற்குறிப்பிட்ட கட்டுரைகளிலே கூறியன வற்றை மனோன்மணி, மன்யோசு (1992) என்னும் தன் நூலிலே தரும் முன்னுரையிலே தொகுத்துத் தருகிறார்.

1. தமிழிலக்கியப் பாடல்களிலே வருகின்ற கூற்றுநிலையாகவே மன்யோசுவி லும் உணர்வுகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் அகப்பொருள் மரபின் முக்கிய பாத்திரங்களான தோழி, தலைவன், தலைவி, கண்டோர், நற்றாய் என்பவற்றோடு ஒற்றுமைப்பட்ட பாத்திரநிலைகளும் மன்யோசுப் பாடல்களில் அமைந்துள்ளன.
2. பாத்திரங்களின் உணர்வுகளும், கூற்றுகளும் சங்கப் பாடல்களைப்போன்று இயற்கைப் பகைப்புலத்தோடு இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.
3. காதலர் உணர்வுகள் புலப்படுத்தப்படும் போது யப்பானிய மக்களது பிரதேச வாழ்வுநெறியும் பண்பாடுகளும் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.
4. காதலவன் பிரிந்து செல்கின்ற வழி, வழியின் இடர்கள், திரும்பிவரும் காலநிலை, காதலியின் காத்திருப்பு நிலை, அவள் பிரிவுத் துயர்நிலை, தாய்மார்களின் கண்டிப்பு, ஊரலர் என்பன விளக்கப்படுந்தன்மை சங்கப் பாடல்களோடு பெரிதும் ஒற்றுமையுடையது.
5. வேறுபட்ட பிரதேசங்களில் வாழுகின்ற ஆண் பெண் தொடர்பு நிலையும், விளைவுகளும், சமூக நிலையிலே ஆனும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வு நடத்துவதற்கான அடிப்படையான நடைமுறைகளின் தன்மைகளை விளக்கும் நிலைகளும் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளன.
6. திருமணமான ஒருத்தியை ஆண் விரும்பும் நிலை.
7. பெண்கள், பொருள் தேட்டம், தூது, பகை என்ற நிலைகளிலே பிரிந்த காதலர்கள் திரும்பி வரும்வரை பிரிவை ஆற்றியிருத்தல்.
8. பிரிவு நிலையை இயற்கைக் காலநிலையோடு இணைத்து விளக்கல்.
9. ஆனும் பெண்ணும் சூழ்நிலை பரிமாறிக் கொள்ளல். மலை, ஆறு, கடல், மரம் என்பவற்றை முன்னிறுத்திச் சூழ்நிலை செய்தல்.
10. தெய்வ நம்பிக்கையையும், தெய்வமடை போடும் நிலையையும் விளக்கல், தமது காதல் நிறைவேறி இருவரும் ஒன்று சேர்வதற்கு ஏதாவது இடையூறு நேரின் தெய்வமடை போடுவதாக வாக்குறுதி செய்தல் ஆகியன மரம், மலை, ஆறு, கடல், வான் போன்ற இயற்கைச் சுதாக்களை வழிபட்ட சங்ககாலத் தமிழருக்கும் யப்பானிய மக்களுக்கும் இருந்த ஒற்றுமைப்பண்புகள் ஆகும்.

இவற்றின் ஒப்பிட்டு விவர நுணுக்கங்களை மனோன்மணியின் மன்யோசுக் காதற் காட்சிகள் (1992) என்னும் நூலிலே காணலாம். மன்யோசுவிலிருந்து 30 பாடல்களைத் தெரிந்து, அவற்றைப் பொருளமைதியிலே அவற்றுக்கு நேரான 30 சங்கப் பாடல்களுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக அந்நூலிலிருந்து ஒரு பகுதியினை இங்கு வகை மாதிரிக்காகத் தருகிறேன்.

மன்யோசுப் பாடல்: 1919

குநிசுர க	குநிசு மாந்தர்
வக ந துமுரமு	வேனில் தழை கொய்திடும்
சிம நொ நொ நொ	சிம வயலின்
சிபசிப கிமி வொ	சிபசிப, உன்னையே
ஒமொடு கொநொகொரொ	என்னீடும் இவ்வேளையே

வேனிற்காலம் வந்து, மழையும் ஒருமுறை பெய்துவிட்டால் தரையின் கோல மும் மாற்றதொடங்கிவிடும். யப்பானிய மக்களுடைய உணவு வகைகள் பருவ காலங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவை. அந்தப் பருவத்துக்குரிய மரக்கறி கள், பச்சிலைகள் கால மாற்றத்தை உணவு உண்ணும் போது உணர்த்தும். மலைச் சாரவில் மன்றிக்கிடக்கும் தேயிலைச் செடிகளில் புதிதாகத் தோன்றிய இளந்தளிர் களை மாந்தர் கொய்யும் காட்சி, அடகு பறிக்கும் மாந்தரின் ஆரவாரப் பேச் சொலி, இரண்டும் கலந்து இனிய சங்கிதமாகக் கொலைதூரம் வரை கேட்கும். இன்று அவள் காதிலும் அந்தச் சங்கீத ஒலி விழுந்தது. குநிசு மாந்தர் குரவோடு தளிர் பறிக்கும் ஒசை. அதைக்கேட்டவுடன் பிரிந்துபோன காதலவனின் நினைவு ஒடி வந்தது. வேனில் தழைபறிக்கும் அந்த வெளிப் பிரதேசத்துக் குரலொலி. ஒரு காலமாற்றம் வந்ததைக் காட்டும் குரலொலி. குடும்ப நிலையிலே குதுகலமாக உணவு சமைத்து ஒருங்கிருந்து உண்டு மகிழும் காலம். இன்பம் தரும் இளவே னிற் காலம். அதுவும் வந்துவிட்டது. ஆனால் நீயோ இன்னமும் திரும்பி வர வில்லை. உன்வரவை எதிர்பார்த்து நாள்தோறும் காத்திருந்த எனக்கு, இன்று கேட்கும் 'சிபசிப' குரல் வேனிலின் முதிர்ச்சியை உணர்த்துகிறது. இவை எல் லாம் குநிசு மாந்தர் குரல் கேட்டு அவள் மனதில் தோன்றிய சிந்தனைகள். வேனில் வந்தால் அவனும் விரைந்து வருவான். இத்தனை நாளாகப்பட்ட துன் பங்களும் பறந்துவிடும் என்று நம்பியிருந்தாள். அந்த நம்பிக்கை இன்று ஆட்டங் கண்டுவிட்டது. மனிதக் குரல்கள் மனத்து நம்பிக்கையை ஆட்டங்காண வைத்து விட்டன. விழியில் நீர் சோர நிற்கும் அந்தக் காலல் உள்ளம். வேனிற் பரப்பாகி நிற்கின்றன. ஆனால் மகிழ்ச்சிக் குரல்கள் அங்கில்லை. மௌனம் மட்டுந்தான். இது மன்யோசுக் காட்டும் ஒரு சோகச்சித்திரம். இதேபோன்று சங்கத்தலைவியோ ருத்தியும் பெரும் அல்லற்படுகின்றாள்.

“கொன்னார் துஞ்சினும் யாந்துஞ் சலமே
எம்பி யலை தேழி லும்பர்
மயிலடி யிலைய மாக்குர னொச்சி
அணிமிகு மென் கொம் பூழ்த்த
மணிமருள் பூவின் பாருநனி கேட்டே” (குறு.:138)

காதலவனின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் பெண். அவள் இரவு வருவதாகச் சொன்னான். தன் வருகையை உணர்த்தும் குறியும் சொன்னான். உங்கள் வீட்டுப் படப்

பையிலே நிற்கும் நொச்சி மரத்தின் கிளைகளை நான் அசைப்பேன். அந்த ஒசையிலே நான் வந்துவிட்டேன் என்பதற்கு அறிகுறி என்றான். அவளும் காத்திருந்தாள். அமைதியான இரவு நேரம். அவள் காதைத் கூர்மையாக்கிக் காத்திருந்தாள். நொச்சியின் சடைத்த தளிர்கள். அதில் மலர்ந்த கரிய பூங் கொத்துகள். நீல மணி போன்ற நிறமுடைய மலர்களின் உதிர்வின் ஒசைக்காக அவள் காத்திருந்தாள். ஊர் முழுவதுமே உறங்கிவிட்டது. அவள் மட்டும் உறங்காமலே விழித்திருக்கி நாள். அவள் காத்திருக்கும் ஒசை. அது அவள் காதலன் வரவின் குரல். எப்போது தான் கேட்குமோ?

இந்த இருமொழிப் பாடல்களிலும் கருப்பொருளின் பயன்பாடு மிகவும் சிறப்பாயமெந்துள்ளது. நுண்ணிய குரலோசை இரு புலவர்களும் எடுத்துக் காட்டும் ஒசை நிலையாகும். அதுவே உள்ளத்தைக் கவ்வுகிறது. பகலிலே பல்வேறு ஒசைகளைக் கேட்க முடியும். பாடுங் குயில், கூவும் பற்றவை, குழந்தை விழும், ஒடும் மான் எனப் பலப்பல வேறுபட்ட ஒசைகள் காதில் விழும். இந்த ஒசைகளைவிடத் தழை கொய்யும் மாந்தரின் குரலோசை மட்டுமே தெளிவாக அவள் காதிலே விழுகின்றது. அதுவே பாடவின் சிறப்பம்சம். ‘வேனிலில் காதலன் திரும்பி வருவான்’ என்ற எண்ணம் மட்டுமே அவள் மனதிலே நிறைந்திருப்பதால், வேனிற் காலத்துக்கான சிறப்பொலிதான் அவள் காதில் விழுகின்றது. உள்ளம் விரும்பும் ஒசையைத்தானே காதும் பிரித்துக் கேட்கும். செவிசாய்த்துக் கேட்டவள் நிலையைப் பாடல் நன்கு விளக்கியுள்ளது. சங்கப் பாடவிலும் அது தான் சிறப்பொலி. நொச்சி மரத்தினை அசைக்கும் ஒலிக்காகத்தான் அவள் காத்திருக்கிறாள். இரவு நேரம். ஊர் அடங்கிய யாமத்திலே காதலன் வந்து மரக்கிளையை உலுப்பும் போது மலர்கள் விழுகின்ற வெகு நுண்மையான ஒசை. அதையே பிரிவின் துயர்த்துடைக்கும் மருந்தாக எண்ணி அவள் காத்திருக்கிறாள். இருமொழிப் புலவர்களும் எப்படி ஒருசோ இந்த ஒசை பற்றி எண்ணிப் பாடினார்கள். அது புலமையின் திறன். உணர்விலும் சிந்தனையிலும் இரு புலவர்களும் ஒன்றுபட்டிருப்பதையும் காணமுடிகிறது. இருவரும் இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் சமூகப் பிரதிநிதிகள். அதனால் சிந்தனைகளும் இணைந்து நிற்கின்றன. பெண்ணின் மனத்துயரம் காத்து நிற்கும் துடிப்பு எல்லாமே இந்த நுண்ணிய ஒசைக்குள் அடக்கப்பட்டுள்ளன. எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருக்க, இந்தப்பிரிவு நிலைக்குட்பட்ட பெண்கள் இருவருந்தான் துன்பற்று நிற்கிறார்கள் என்பது பாடவின் ஒன்றுமை நிலையான வர்ணனையாகவுள்ளது. சங்கப் பாடவில் ஊரே துயில்கிறது. காதலி மட்டும் தூங்கவில்லை. மன்யோசப் பாடவில் மாந்தர் களிப்புடன் குரல் கொடுக்கின்றனர். காதலி மட்டும் தனியாகத் துன்பப்படுகிறாள். தனித்துத் துன்பறும் நிலை இரு பெண்களையும் இணைத்துக் காட்டுகிறது’ மன்யோகக் காதற் காட்சிகள், பக்-160-64)

சங்கப் பாடல்களிலே ஒரு சொல்லோ சொற்றொட்டோ திரும்பத்திரும்பிடும்பெறுவதுண்டு. (மேலும் விவரத்துக்கு, K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, Oxford, 1968) எடுத்துக்காட்டாக, கல்லா என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச் சத் தொடர் 35 தட்டவைகள் சங்கப் பாடல்களிலே திரும்பத்திரும்பப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன (எடு. கல்லா இளைஞர், கல்லா மாந்தர், கல்லா மழுவர் கல்லாக் கோவலர்...). மன்யோசப் பாடல்களிலும் ஒரே சொற்றொட்டறைத் திரும்பத்திரும்பப் பயன்போகித்துள்ளனர். உதாரணமாக, புரு யுகி நொ (Furu yuki no) ‘வீழ்

பனி போல்' என்னும் தொடர் பின்வரும் பாடல்களிலே ஒரே பொருளிற் கையா ஸப்படுவதைக் காட்டலாம்.

"புரு யுகி நொ கெநப"	மன்: 624
"புரு யுகி நொ யுகி நி வ"	மன்: 1041
"புரு யுகி நொ இதிசிரோகெழு"	மன்: 2344
"புரு யுகி நொ சிரோகமி"	மன்: 3922
"புரு யுகி நொ சொர நி கெநுபெகு"	மன்: 2333
"புரு யுகி நொ உகெகு"	மன்: 2348

தமிழ்-யப்பானிய இலக்கியப் பொருள் மராடிலே காணப்படும் ஒற்றுமை போலப் பாவடிவிலும் ஒற்றுமைத்தன்மை காணப்படுகின்றது. இது தொடர் பான ஆய்வுக்கு அடியெடுத்துத் தந்தவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழிலக்கியப் பேராசிரியர் பொன் கோதண்டராமன் ஆவர். தமிழ்ச் சிந்தியல் வெண்பா வடிவுக்கும் மன்யோகஸப் பாவடிவுக்குமிடையே ஏதாவது ஒற்றுமை இருக்கின்றதா என ஆராய்ந்து பார்ப்பது நல்லது எனப் பேராசிரியர் கோதண்டராமன் தோக்கியோவில் நடைபெற்ற எங்கள் ஆய்வுக்குமுக் கூட்டத்திலே கருத்துத் தெரிவித்தார். இக்கருத்தினை அடிப்படையாக வைத்து ஒனோவும், கோதண்டரா மனும், மனோன்மணியும் நானும் சேர்ந்து வேண்டிய இலக்கியத் தரவுகளை யெல்லாம் நிரைப்படுத்தி ஆராய்ந்து யப்பானிய-தமிழ்ப் பாவடிவை ஒற்றுமையினை நிறுவியுள்ளோம். இவ்வாய்வு தொடர்பான எல்லா விவரங்களையும் ஒனோ "Waka no 5,7; 5,7; 7 Keishikino Genryu" (Kokubungaku: Kaishakuto Kansho, Nos. 716-717, 1990) என்னும் யப்பானிய மொழியில் எழுதிய கட்டுரையிலே விளக்கியுள்ளார். எங்கள் ஆய்விலே பெற்ற விவரங்களை இங்கு சுருக்கமாகத் தருகின்றேன்.

யப்பானிய இலக்கியங்களிலே 5 வகையான பா வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. அசை எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை, அவற்றின் ஒழுங்கு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே அப் பா வடிவங்கள் வேறுபடுகின்றன. பண்டைக் காலந் தொடக்கம் இன்றுவரை யப்பானியப் பாவடிவங்களுடே தொடர்ந்துவரும் பொதுப் பண்பு அதனுடைய அடியெல்லையாகும். 5, 7 என்னும் அசை கொண்ட அடி கொஜிகி, மன்யோக, ஆகியவற்றிலுள்ள பாடல்களுக்கும் இன்றைய "ஹூக்கு" பாடல்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக,

"வக செக் கொ வொ ய ம தொ பெ ய ரு தொ"

1 2 3 4 5 1 2 3 4 5 6 7

என்னும் மன்யோகஸப் பாடலடியில் 5,7 என அசைகள் அமைந்துள்ளதைக் காட்டலாம். இப்பொதுப் பண்பினை மனங்கொண்டு, பாவடிவங்களின் வேறுபாட்டி னைப் பார்க்கலாம். அப்பாவடிவங்களின் பெயரும் அவற்றின் அசை அமைப்பும் பின்வருமாறு:

1. கதஉத	5	7
	7	
2. செதொக்க	5	7

	7	
5	7	
7		
3. தங்க	5	7
	5	7
	7	
4. புசொகுசெகிக்க	5	7
	5	7
	7	7
5. சோக்க	5	7
	5	7
	5	7
	7	

மேற்காட்டிய 5 வகைகள் இரண்டாவது முதலாவது வகையின் இரட்டிப்பே யாகும். செதொக்க பாடலோன்றைப் பார்க்குமிடத்து இதனை நன்கு கண்டு கொள்ளலாம்:

“கிமிகதமெ ததிகரதுகரெ ஒரிதருகினுசொ 5, 7, 7
பருசரப இகநருஇரொனி சுரிதெபயோகமு” 5, 7, 7

மன்யோக 1281

புசொகுசெகிக்க என்பது புத்தருடைய பாத அடையாளத்துடன் கல்லிலே செதுக்கப்பட்ட பாடல்களாகும். இப்பாவடிவத்துக்கு எடுத்துக்காட்டுப் பின்வருமாறு:

குசுறிசிபா துணெனாமொஅரெ தொ 5 7
மரபித்தொனொ இமெனாகுசுரிசி 5 7
தபுதொ கரிக்கெரி மெதசிக்கரிக்கெரி 7 7

முதலாவது, இரண்டாவது, நான்காவது பாடல் வடிவங்கள் யப்பானிய இலக்கியங்களில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே காணப்படுகின்றன. இரண்டாவது வகையாகிய “தங்க”, ஐந்தாவது வகையாகிய “சோக்க” பாவடிங்களே பெருந்தொகையாகக் காணப்படுகின்றன. மன்யோக தொகை நூலிலே 4516 பாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன. இவற்றுள் 4200 பாடல்கள் “தங்க” பாவடிவிலே அமைந்துள்ளன. இப்பாவடிவின் அமைப்புப் பின்வருமாறு:

.....(5)(7)
.....(5)(7)
.....(7).

இவ்வமைப்பு பின்வரும் மன்யோகப் பாடலிலே (1912) பொருந்துவதை நோக்குக:

தமகிபரு (5) வக யம நொ பெ நொ (7)
ததுகசமி (5) தது தொமொ உ தொமொ (7)
கிமி க மனி மனி
மனி ஆரமாய் (5) என் மலை மீதிலே (7)
தவழும் புகார் (5) தவழ்வதும் தங்கலும் (7)
நீ விரும்பும் வண்ணமே (7)

(மொழிபெயர்ப்பு: ச. மனோன்மணி 1992)

பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களைக் கொண்ட அடியே யப்பானிப் பாவடிவின்

அடியளவாகும். இத்தகைய இரண்டு அடிகளும் ஏழு உயிரெழுத்துக்களைக் கொண்ட மூன்றாவது அடியுமுடையதாக அமைவது “தங்க” செய்யுள் வடிவமாகும். இதுவே யப்பானியச் செய்யுட்கள் பலவற்றின் வடிவமாகும்.

தமிழிலே உயிரெழுத்துக்களை அல்லது உயிர்மெய் எழுத்துக்களைக் கணக்கிட்டுச் செய்யுளடியை இனங்கானும் மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திலே வழக்கிலிருந்தது. ஐந்து வகையான அடிகளுக்கு எழுத்தளவு கூறிய தொல்காப்பியர் அளவடி அல்லது நேரடிக்கு பத்துத் தொடக்கம் பதினான்கு எழுத்துக்கள் வருமெனக் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு எழுத்து எண்ணும்போது மெய்யெழுத்துக்களை எண்ணாமல் உயிர் எழுத்துக்களை எண்ணுதலே வழக்கம் என்பதை,

“உயிரில் வெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ
உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான”

என்று தொல்காப்பியம் (செய்யுளியல் 44) கூறுகின்றது. பத்துத் தொடக்கம் பதி னாலு உயிரெழுத்துக்கள் வரும் அளவடியில், 12 உயிரெழுத்துக்கள் கொண்ட அடிகளைகளில்தொகை, நாலடியார், ஆசாரக்கோவை போன்ற நூல்களிலே பெருமளவு காணக்கூடியதாயுள்ளன. இத்தகைய அடிகளைத் தேடும் முயற்சியிலே ஈடுபட்ட பொழுது வியக்கத்தக்க முறையில் யப்பானியத் “தங்க” பாவடிவத்தை ஒத்த செய்யுள் வடிவிலே பல பாடல்களை இந்நால்களிலே நாம் காணநேர்ந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, பின்வரும் செய்யுட்களை நோக்குக.

கூருநோய் ஏய்ப்ப (5) விடுவானோ தன்மலை (7)
நீரினும் சாயல் (5) உடையன் நயந்தோர்க்கு (7)
தேரீயும் வண்ணை யவன் (7)

கவித்தொகை 42

சுதர் கழகம் (5) அரவம் அறாக்களம் (7)
பேதைகள் அல்லார் (5) புகாஅர் புகுபவேல் (7)
ஏதம் பலவுந் தரும். (7)

(ஆசாரக்கோவை 98)

இத்தகைய தமிழ்ப் பாவடிவமே யப்பானிய “தங்க” பாவடிவத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்திருக்க வேண்டுமென ஓனோ (1990) பல ஆதாரங்கள் காட்டித் தன்கருத்தை முன்வைத்தார். யப்பானிய “தங்க” செய்யுள்வடிவம் சின்மொழியிலிருந்து வந்திருக்கலாமென எண்ணுவது இயல்பே. ஏனெனில் யப்பானிய மொழி, பண்பாடு, சமயம், ஆகியவற்றிலே சின்மொழியின் தாக்கம் பெரிதும் காணப்படுகின்றது. ஆனால், அதே வேளையில் சின் மொழி, பண்பாடு, சமயம் ஆகியவற்றிலே காணப்படாத பல பண்புகள் யப்பானிய மொழி, பண்பாடு, சமயம் ஆகியவற்றிலே காணப்படுகின்றன. இந்த வகையில், யப்பானிய “தங்க” பாவடிவம் போன்றதொரு வடிவம் சின்மொழியிலே காணப்படவில்லை என யப்பானிய இலக்கிய வரலாறெழுதிய பலரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். ஆனால், தமிழ் இலக்கியங்களிலே இத்தகைய பாவடிவம் காணப்படுகின்றது. இப் பாவடிவம் யப்பானிய மொழியிலே இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு (கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டு) முன்னரே தமிழ் இலக்கியங்களிலே இடம்பெறலாயிற்று. எனவே, திராவிட (தமிழ்) மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றுடன் பண்டைய யப்பானிய

மொழி பண்பாடு பல வகைகளிலே ஒற்றுமையுறுவதைக் காணும்போது, தமிழ் வென்பாச் செய்யுள் வடிவம் (சிந்தியல் வென்பா) யப்பானியத் “தங்க” செய்யுள் வடிவத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது எனக்கூறுவது பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றது.

எனவே மன்யோசுப் பாடல்களைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்த மனோன் மணி (மன்யோசு 1992:16) அப்பாடல்களின் ५-७-५-७-७ என்ற யப்பானியச் செய்யுள் வடிவத்தினைத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பிலும் அமைந்துள்ளது பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“யப்பானிய மன்யோசுப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் ५-७-५-७-७ என்ற வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன. மொழிபெயர்ப்புக்கு எடுத்துக்கொண்ட பாடல்களில் ஒன்றைத் (மன்: 2310) தவிர ஏனையவை இவ்வடிவிலேயே அமைந்துள்ளன. தமிழிலும் இப்பாடல்கள் அதே வடிவத்திலேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பாடலிலுள்ள உயிர் எழுத்துக்களை அல்லது உயிர்மெய்யெழுத்துக்களை எண்ணினால் ५-७-५-७-७ என்ற அடிப்படையிலமைந்த தொடர்களாக அமையும். உதாரணமாக இந்நுவிலூள்ள முதலாவது பாடலை நோக்குக.

யப். கசக நொ நொ	(5 உயிர்மெய்கள்)
தொமொமொ உகுபிசு நொ	(7 உயிர் + உயிர்மெய்கள்)
நகி வக்ரெ	(5 உயிர்மெய்கள்)
கபெரிமசு ம மொ	(7 உயிர்மெய்கள்)
ஒமொபொசெ வரவோ!	(7 உயிர் + உயிர்மெய்கள்)
தமி. கசக வயல்	(5 உயிர்மெய்கள்)
இணை உகுபிசுவின்	(7 உயிர் + உயிர்மெய்கள்)
அழும் பிரிவு	(5 உயிர் + உயிர்மெய்கள்)
திரும்பிடு வேளையும்	(7 உயிர்மெய்கள்)
நினையாயோ என்னையே!	(7 உயிர் + உயிர்மெய்கள்)

5. அகழ்வாய்வு வழங்கும் ஒற்றுமைச் சான்றுகள்

யப்பானிய வரலாற்றிலே யயோடு பண்பாட்டின் காலம் கி.மு. 300 — கி.பி. 300 ஆகும். இப்பாண்பாடு தென்னிந்திய இலங்கைப் பெருங்கற் பண்பாட்டுடன் (கி.மு. 1300 — கி.பி. 500) பலவகையிலே ஒற்றுமையுறுவதை அகழ்வாய்வுத் தரவுகள் சான்றுபகருகின்றன. யப்பானின் தென்பகுதிலே அகழ்வாய்விலே பெற்ற தரவுகள் நர (Nara) என்னுமிடத்திலும் கியசு (Kyshu) விலுமுள்ள அரும்பொருளாகவங்களிலே பேணப்பட்டுள்ளன. மொழி, பண்பாடு, இலக்கிய மரபு ஆகியவற்றிலே ஒற்றுமைகள் காணப்படுவதால், அகழ்வாய்வுத் தரவுகளும் சில ஒற்றுமைப்பாடுகளைத் தரலாம் என்ற கருத்தினை ஒன்னோ எங்கள் ஆய்வுக் குழுக்கூட்டத்திலே முன்வைத்தார். இக்கருத்தின் உண்மைப்பாட்டினை அறிதற்குத் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் பண்பாட்டு வல்லுநர் ஒருவரை அழைத்து யப்பானிய அகழ்வாய்வுத் தரவுகளைப் பார்வையிட்டு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வைத்தல் வேண்டுமென முடிவெடுக்கப்பட்டது. மைகுர்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தொல்லியற் பேராசிரியர் B. K. குருராஜராவ் அவர்களையும் கலாநிதி சி. க. சிற்றம்பலம் அவர்களையும் அழைப்பதென முடிவு செய்தோம். ஆனால் அவ்வேளையிலே

யாழ்குடாநாட்டில் நிலவிய நிலைமைகள் காரணமாகக் கலாநிதி சிற்றம்பலத்துடன் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, பேராசிரியர் குருராஜராவ் அவர்களுடைய பரிந்துரையிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் வரலாற்றுத்துறை விரிவுரையாளரும் அகழ்வாராய்ச்சியாளருமாகிய கலாநிதி K. இருகுபதி அழைக்கப்பட்டார். பேராசிரியர் குருராஜராவ் அவர்களும் கலாநிதி இருகுபதியும் யப்பானிய “யயோடி” பண்பாட்டுக்கால அகழ்வாய்வுத் தரவுகளைப் பார்வையிட்டு அவற்றுக்கும் தென்னிந்திய, ஈழப் பெருங்கற் பண்பாட்டு அகழ்வாராய்வுத் தரவுகளுக்குமிடையே பல பண்புகளிலே ஒற்றுமைகாணப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். இவர்களிருவரும் இது தொடர்பாக கக்குசயின் பல்கலைக்கழகக் கீழூத்தேயப் பண்பாட்டு நிறுவனத்திலே வாசித்த கட்டுரைகளிலிருந்து (1991ல் வாசிக்கப்பட்ட இக்கட்டுரைகள் இன்னும் பிரசரமாகவில்லை) பலதகவல்களை இங்கு தருகிறேன்.

தென் இந்திய, ஈழநாட்டுப் பெருங்கற் பண்பாடு

1. வரலாற்றுக் காலங்களை

கி.மு. 1300 - கி.பி. 500

யயோடி பண்பாடு

கி.மு. 300 - கி.பி. 300 சற்று முற்பட்ட காலத்தில் இப்பண்பாடு தொடங்கி இருக்கலாம்.

2. பண்பாட்டுத் தொடர்ச்சி

புதிய கற்காலம்/ குறுணிக்கற்காலம், தொடக்கப் பெருங்கற் பண்பாடு பிறகாலப் பெருங்கற் பண்பாடு (கி.மு. 300 தொடக்கம்), பெருங்கற் பண்பாட்டுக் கட்டடங்கள் புத்த தூபங்களாக, பள்ளிப்படைக்கோயில்களாக மாறுதல்

புதிய கற்காலம், யயோடி, கொடுன் ஈமக்குன்றுப் பண்பாடு, புத்தசமயம்

3. பரம்பலும் தொகையும்

பெருங்கற்கால அடக்கமுறைகளில் தாழிகளில் அடக்கஞ்செய்தல் ஒரு வகையாகும். சமத்தாழிகளின் செறிவு தீபகற்ப இந்தியாவிலும் ஈழத்தின் வடமேற்குப் பகுதி யிலும் காணப்பட்டது. பொம்பரிப்பு: 12000 ஆதிச்ச நல்லூர் 100,000க்கு மேல்.

தாழிக்குழிகள் கற்திட்டை உள்ளிட்ட தாழிகள், தொப்பிக் கற்களிடையிட்ட தாழிகள் காணப்பட்டன. யப்பானின் தெற்குப் பகுதியிலுள்ள சியுக என்னும் தீவில் தாழிகளின் செறிவு காணப்பட்டது.

4. ஈச்ச சின்னங்கள் காணப்பட்ட இடம் ஆற்றுப்படுக்கை, ஆற்றிடைக்குறைப் பகுதிகள் விரும்பப்பட்டன.

பெரும்பாலும் ஆற்றோரங்களிலும், மலைக்கருகிலுள்ள வளமற்ற இடங்களிலும் காணப்பட்டன.

ஒரே தன்மைத்து.

5. உணவுக் கோலம்
பயிர்ச்செய்கை முதன்மையானது, பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்களே முதன் முதன் தென் இந்தியாவுக்கும் சமுத்துக் கும் நெற்பயிரை அறிமுகப்படுத்தினர். மீண்பிடியும் மந்தை வளர்த்தலும்.
6. சமத்தாழிகளின் உருவமைப்பு
பல்வகைப்பட்டன. பெரும்பாலும் குவிந்த அடியையும் அகன்ற வாயையும் முடையன். கூரிய முகப்பையுடைய, முட்டைவடி வினதான், கால்களுள்ள அடிப்பாகங்கள் காணப்பட்டுள்ளன. கூம்பு வடிவான், தட்டையான வட்டவடிவமான மூடிகளும் காணப்பட்டன.
7. தாழிகள் புதைக்கப்பட்ட நிலை
பெரும்பாலும் குத்துநிலை. கிடக்கை நிலை அடக்கங்கள் சமப் பேழைகளுள்ளும் பல்சவ அடக்கத் தாழிகளுள்ளுமே காணப்பட்டன.
8. அடக்க முறைமை
முதற்றாத தாழி அடக்கங்கள் ஆதிச்ச நல்லூர், வாக்தேவ நல்லூர், பொம்ப ரிப்பு போன்ற இடங்களில் சிற்சில சந் தர்ப்பங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவ்வடக்கங்களுள் எலும்புக்கூடு குறண்டிய நிலையில் காணப்பட்டது. பெரும்பாலான தாழி அடக்கங்கள் இரண்டாந்தரத்தன. சிலவற்றில் மண்டையோடு வேறாக ஒரு தட்டில் காணப்பட்டது.
- யயோடு பண்பாட்டுக் காலத் திலேயே நெற்பயிர் யப்பா னுக்கு அறிமுகமாகியது. மந்தை வளர்த்தல் இல்லை.
- தாழிகளின் உருவமைப்பு பல் வகை. பொதுவாக குவிந்த அடியையும் அகன்ற வாயையும் முடையன். வட்டவடிவமான, காலுள்ள அடிப்பாகங்கள் காணப்பட வில்லை. சில மூடிகள் கூம்பு வடிவினவாக அமைந்தன. பெரும்பாலான தாழி வகைகள் தென்னிந்தியப் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் காணப்பட்டன.
- பெரும்பாலும் கிடக்கை நிலை. தாழிகளும் மூடிகளும் முட்டை வடிவின. குத்துநிலைத் தாழிகள் கியுசவி லுள்ள கரத்ச என்னுமிடத்தி வேயே காணப்பட்டன. இவை தொடக்க, இடையயோடுக் காலத்தவை.
- எல்லா அடக்கங்களுமே முதற்றரமானவை. எலும்புக் கூடுகள் குறண்டிய நிலையில்; சிலவற்றில் மண்டையோடு வேறாகக் காணப்பட்டது.

9. தாழி வனவு

குவார்ட்ஸ் கலந்த கழிமண் பயன்படுத் தப்பட்டது; குறைந்தபாகை வெப்ப நிலையிற் குளைப்படுத்தப்பட்டன; நடுப்பகுதி கறுப்பு நிறமுடையது.

வைக்கோலும் உமியும் சிலவேளைக் கிள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. கைவி ரலடையாளங்களும் கரடுமுரடான தன் மைகளும் சிலவற்றிலே காணப்பட்டன.

வைக்கோலுக்குப் பதிலாக குல் பயன்படுத்தியமையைத் தவிர, மற்றெல்லாப் பண்புகளிலும் ஒற்றுமையுடையன.

10. அடக்கப் பொருட்கள்

இறந்தோரின் தகைமைக்கேற்ப அவருடைய பல்வேறு சொந்த உடைமைகள் காணப்பட்டன. குறிப்பிடக்கூடிய ஒழுங்குவிதி எதுவுமில்லை. இரும்பு, வெண்கலப் பொருட்கள்.

வாள், குத்துவாள், குலம், சட்டி, வேல், அம்புமுனை ஆகியன. வெண்கலக் காப்பு, வளை, கடகம், காதனி, மயிர்க்குச்சி, முடிகள், விளக்கு, விலங்கு உருவங்கள், கண்ணாடி, மணி ஆகியன.

பல்வேறு உணவு நிவேதனங்கள், தண்ணீர்ச்சாடி, மணிகள் காணப்பட்டன.

நிவேதனங்கள் தாழிகளுக்குள் அல்லது வெளியே வைக்கப்பட்டன.

பொன்னாலான பொருட்களும் சில வேளை காணப்பட்டன.

காப்பு, காதனி, சிப்பியா லான பொருட்கள், கண்ணாடி, கண்ணாடி மணிகள் போன்ற சொந்த உடைமைகள் காணப்பட்டன.

வெண்கலப் போர்க்கருவிகள், உணவு, நீர் நிவேதனங்கள் பலசந்தர்ப்பங்களிற் காணப்பட்டன.

இவை தாழிகளுக்குள் அல்லது வெளியே காணப்பட்டன.

11. இரும்பு

தொடக்க காலத்திலிருந்தே கிடைக்கப் பெற்றது. ஆனால் மிகப் பெறுமதி யான உலோகமாக இருந்தது. இரும்பு உண்டாக்கியதற்குரிய சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

பிற்கால யோடி யிலேயே இரும்பு காணப்பட்டது. ஆனால் இரும்பு செய்யப்பட்டதற்குரிய சான்றுகள் இது வரை கிடைக்கவில்லை.

12. மட்பாண்டம்

பல்வகைப்பட்டன: கிண்ணங்கள், தட்டுக்கள், பானைகள், நீர்ச்சாடிகள், சாடிகள், துளையுள்ள மட்பாண்டங்கள், சம்மாடுகள் ஆகியன.

கலங்கள் செய்வதற்கு சக்கரப் பயன் பாட்டினை அறிந்திருந்தனர். தெற்குப் பகுதிகளிலும் ஈழத்திலும் தொடக்க

நிலை மட்பாண்டங்கள் சமூலச்சக்கரத் தொழில் நுட்பமுறையிலே செய்யப் பட்டன.

எல்லாவகைப்பட்ட மட்பாண்டங்களுமே தென்னிந்திய ஈழத்து வகைகளுடன் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ளன.

அவை சமூலச்சக்கரத் தொழில் நுட்பமுறையிலேயே செய்யப் பட்டன.

13. கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்டங்கள்

பெருங்கற் பண்பாட்டு இனங்காட்டிகள் ஒன்று கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்டங்களாகும். இவற்றின் தொடக்க நிலையை ஹரப்பனிலும் செம்புக் கற் காலத்திலும் காணலாம். கவிகைச் சூட்டுத் தொழில் நுட்ப முறையில் இவை தயாரிக்கப்பட்டன. சில சாம்பல் - மங்கற் சிவப்பு நிறமுடையனவாயும் அமைந்தன.

கியுசுவில் சிற்சில இடங்களில் கறுப்பு-சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் காணப்பட்டன. கரத்ச வில் பெருமளவு காணப்பட்டன. சிறுதொகையான தாழிகளும் கறுப்பு-சிவப்பு நிறமுடையனவாகக் காணப்பட்டன.

14. ‘கிறாபிற்றி’ குறியீடுகள்

மட்பாண்டங்களிலே இக்குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன.

யோழி மட்பாண்டங்களிலே இக்குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. ஏறக்குறைய எல்லாமே பெருங்கற் பண்பாட்டுக் குறியீடுகளுடன் ஒற்றுமைப்படுகின்றன.

இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட “கிறாபிற்றி” குறியீடுகள் பற்றிச் சிறிது விரிவாக நோக்கவேண்டும். தென்னிந்திய, ஈழப்பெருங்கற்கால மட்பாண்டங்களிலே காணப்பட்ட இக்குறியீடுகள் யோழி மட்பாண்டங்களிலே காணப்பட்ட குறியீடுகளுடன் ஒப்புநோக்கப்பட்டன. வகைமாதிரிக்காக 300 குறியீடுகளைத் தெரிந்துத்து ஒப்பிட்டபோது ஏறக்குறைய 270 குறியீடுகள் ஒற்றுமையுடையனவாயிருந்தன. அவ்வாறு ஒற்றுமைப்பட்ட குறியீடுகளுள் வகைமாதிரிக்கு ஒன்னா தயாரித்த அட்டவணையை இங்கு தருகிறேன்:

GRAFFITI MARKS:
SOUTH INDIAN MEGALITHIC AND
JAPANESE YAYOI [300 B.C - 200 A.D] Cultures.

KODUMANAL SITE [TAMIL NADU]

1.

2.

3.

4.

5.

SANUR SITE

6.

7.

8.

9.

SRILANKA [ANAIKKÖTTAI AND
POMPARI PPU SITES]

10.

11.

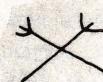

12.

SRILANKA

13.

KARAKO SITE [KARAKO IS IN
KYUSHU, WESTERN JAPAN]

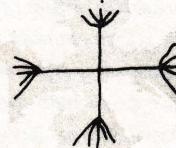
KARAKO SITE

KARAKO SITE

HIGASHIYAMADA

இக்குறியீடுகள் சிந்துவெளிச் சித்திர எழுத்துக்கும் பிற்காலப் பிராமி எழுத்துக்களுக்கும் இடைப்பட்ட நிலை என வால் (Lal, B. 1960) குறிப்பிடுவார். இவை,

‘நகர நாகரிகத்தின் உச்சக்கட்டத்தை எட்டிப்பிடித்த தமக்கென தனியான ஒரு எழுத்து வகையைப் படைத்த சிந்துவெளி நாகரிகத்தினர், இவர்களைவிடப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் குறைந்துகாணப்பட்ட மத்திய இந்திய, தக்கண இந்திய கல் செம்புக்கால மக்கள், கிராமிய வாழ்வில் திளைத்திருந்த பெருங்கற்கால மக்கள் ஆகியோரே இக் குறியீடுகளைப் படைத்த மக்களாவர்’

என்று சி.க. சிற்றம்பலம் (1991:125) கூறுவது பொருத்தமாகவே உள்ளது. அப்படி யெனில், பெருங்கற்பண்பாடுக் கூறுகளும் இக்குறியீடுகளும் எப்படி யப்பானுக்குப் போயிருக்கலாம். கடல் மூலம் இப்பண்பாட்டு மக்களின் ஒரு பகுதியினர் யப்பானுக்குச் சென்றனரா அல்லது தரைவழியாகச் சென்றனரா? தரைவழியாகச் சென்றிருந்தால் பர்மா, கொரியா போன்ற நாடுகளிலும் இப்பெருங்கற் பண்பாட்டு எச்சங்கள் காணப்பட வேண்டும். இது தொடர்பாக அகழ்வாய்வு நிபுணர்களின் ஆராய்ச்சி முடிபுகளை நாம் எதிர்நோக்கியுள்ளோம்.

முடிவுரை

ஜந்து கட்டங்களிலே நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ள தமிழ்-யப்பானிய ஒற்றுமை பற்றிய ஆய்வு பற்றி அறிஞர்கள் கூறிய கருத்துக்களை இங்கு தொகுத்துத் தருகிறேன். 1980இல் ஓனோ தமிழ்மொழிக்கும் யப்பானிய மொழிக்குமிடையே ஒற்றுமை உண்டு எனவும், யப்பானிய மொழியின் வேர்க்களைத் தமிழ் (திராவிட) மொழியிலேயே காணலாம் எனவும் முன்வைத்த எடுகோள் யப்பானிய அறிஞர் களாலே முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டது. இவர்களுள் ஒரளுவு தமிழ்மொழியை நன்கு அறிந்த முனை தொகுநக யப்பானிய மொழியிலே எழுதிய கட்டுரையிலே (Bulletin of the Kokusai Gengo Kagaku Kenkyujo, Kyoto Industrial University, March 1981) ஓனோவின் எடுகோள் பிழையானதென வாதிட்டு, தன்னுடைய கருத்திலே ஓனோவுக்கு நம்பிக்கை இல்லையெனில், திராவிட மொழியியல் விற்பனைர்கள் ஆகிய கமில் சுவெலெபில், Bh. கிருஷ்ணமூர்த்தி, M. அந்தொரெநாவு ஆகியோருடைய கருத்துக்களைக் கேட்டறிய வேண்டு மௌனக்குறிப்பிட்டார். இவ்வாறு 1981இல் கருத்துத் தெரிவித்த தொகுநக ஏற்கு நையப் பத்து வருடங்களுக்குப்பின் (1990 நவம்பர்), யப்பானிய மன்யோசப் பாவடிவத்துக்கும் தமிழ்ப் பாவடிவத்துக்கும் தொடர்பு உள்ள நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கூறி, இது பற்றி அவர் என்ன கருதுகிறார் என யப்பானியத் தொலைக் காட்சி நிறுவனம் NHK செல்வி கண்டபோது, இப்படியொரு ஒற்றுமைப்பாடு இருக்கும் எனத்தான் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை எனக் கூறியிருந்தார். தமிழ் மொழி பேசும் ஆய்வாளர்கள் ஓனோவுடன் இல்லாத காலகட்டத்திலே அவருடைய எழுத்துக்களுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட மறுப்புகள், மனோன்மணி யும் நானும் அவருடன் 1983 முதல் இவ்வாய்வினை நடத்தியபோது படிப்படியாகக் குறையத் தொடங்கின. அத்துடன் பல மறுப்புகளுக்கு ஏற்ற மறுமொழிகளும் மழங்கப்பட்டன.

ஓனோவினுடைய எடுகோளை முதன்முதலாக,
“However, the evidence — in matters of deep grammar, lexicon, and probably

even in phonology — is such that the positing of some kind of non-accidental connexion between Japanese and Tamil (Dravidian) is not intrinsically ruled out. It would be premature, sweepingly to dismiss such a hypothesis as impossible and fantastic’

என்று கூறி நூலுகிய ஆய்வுக்குட்படுத்தியவர் கமில் சுவெலெபில் (1985: Tamil and Japanese — Are They Related? The Hypothesis of Susumu Ohno) ஆவார். சுவெலெபில் இது தொடர்பாக மேலுஞ்சில் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார் (1989, 1990, 1991). இவையாவற்றிலும் அவர், யப்பானிய மொழியைத் தமிழ்மொழியுடன் மாத்திரம் ஒப்பிடாமல், அவை இரண்டுக்கும் இடையேயுள்ள ஒப்பு மைச் சான்றுகளைத் திராவிட மொழிக்குடும்பப் பின்னனியிலே நோக்கவேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தினார். இது ஒரு வகையில் பொருத்தமான கருத்து என்றே நான் கருதுகிறேன். இதன் விளைவாகவே என்னுடைய 1987 கட்டுரை அமைந்தது. (Sanmugadas, 1987).

சுவெலெபில் ஒனோவின் எடுகோள் பற்றி முதன்முதல் எழுதியகட்டுரையைப் (1985) படித்த R. A. மில்லர் என்னும் அல்றநாய்க் மொழி விற்பனை (1986),

“Ohno has studded his 1980 book, and indeed all his books and papers, with hundreds of alleged Japanese linguistic forms that are entirely imaginary, ‘words’ that are attested for no known stage of the language, ‘words’ that can neither be cited nor documented — forms that are, most simply put, lexical ghosts”

என்று எழுதினார். மில்லர் ஒர் அமெரிக்கர். யப்பானிய மொழி அவருடைய சொந்த மொழியல்ல. யப்பானிய மொழியிலே பெரியதொரு அகராதியை ஆக்கி யவரும், யப்பானியப் பண்டைய இலக்கியமாகிய மன்யோக வுக்கு நான்கு தொகுதிகளிலே உரையெழுதிப் பதிப்பித்தவரும், நிகோன்சொக்கி என்னும் நூலுக்கு உரை எழுதியவருமாகிய சுசமு ஒனோவின் யப்பானியச் சொற்கள் கற்பனையிலே உருவானவை என மில்லர் கூறுவது “ஒன்பது பின்னள் பெத்தவ ஞக்கு ஒரு பின்னள் பெத்தவள் முக்கிக் காட்டினாளாம்” என்ற எங்களுரப் பழமொழி போல அமைகின்றது. மில்லருடைய கூற்றுக்கள் முழுமையாகப் பிழை என்பதை சுவெலெபில் சான்றுடன் பின்வருமாறு கூறுகிறார் (1991:75)

‘I checked with several scholars, among them some prominent Japanologists and Altaists. All of them suggested to me that S. Ohno’s data were impeccable, whereas R.A. Miller was grossly mistaken. In fact, one of them expressed great surprise at Miller’s apparent ignorance. As I was repeatedly assured, the scholarly erudition of S. Ohno when it comes to ancient Japanese cannot in the least be doubted.’

ஒனோவின் எடுகோளாகிய தமிழ் யப்பானிய உறவு வெறும் தற்செயல் அல்லது விபத்து நிகழ்வு அல்ல என்னுங் கருத்தினை யொரெஸ்லாவ் வசேக் என்னும் ஒப்பிட்டு மொழியியலாய்வு நிபுணர் தெரிவித்துள்ளார் (1987).

“On the whole, Ohno’s work is interesting attempt which will obviously

be subjected to further revisions, but it seems that the sum total of the sound correspondences makes their accidental appearance impossible. Some of his etymologies could also be enlarged by Mongolian parallels.....”

இவருடைய இன்னொரு கட்டுரை (1989) ஒனோ, சண்முகதாஸ், மனோன்மணி ஆகியோர் கூட்டாக எழுதி வெளியிட்ட *Worldview and Rituals among Japanese and Tamils* என்னும் நூலை விமர்சிக்கின்றது.

யப்பானிய மொழிக்கும் தமிழ் (திராவிட) மொழிக்குமிடையே இத்தகைய உறவு எப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கலாம்? எப்படி ஏற்பட்டது? என்னும் இரு வினாக்களுக்கு, இன்னும் எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சான்றுகளால் அரண் செய்யக்கூடிய மறுமொழியினை முன்வைக்கவில்லை. இம் மறுமொழியைத் தேடி ஒடுவதே எம்முடைய ஆய்வின் அடுத்த கட்டமாக அமையும். உண்மையான, பொருத்தமான மறுமொழியையே நாம் காணவேண்டும்.

“மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு”

துணை நூற்பட்டியல்

(திராவிட மொழியில் தொடர்பான துணை நூற்பட்டியல் முதற்பகுதியிலும், தமிழ் (திராவிட) யப்பானிய மொழி தொடர்பாக வெளிவந்த எவ்வாறும்வக்கட்டுரைகளும், தகவல்தரும் பொதுவான கட்டுரைகளும் துணை நூல்களும் இரண்டாம் பகுதியிலும் தறப்பட்டுள்ளன)

பகுதி — I

Andoronov, M., (அந்தொரோனோவ்), ‘New evidence of possible linguisticities between the Deccan and the Urals’, Dr.R.P. Sethupillai Silver Jubilee Commemoration Volume, Madras, 1961, 137-40.

————— ‘Comparative Studies on the nature of Dravido-Uralian parallels: a peep into the prehistory of language families; Proceedings of 1st International Conference/Seminar of Tamil Studies, Vo1.2, Kuala Lumpur, 1971, 267-77.

Bright, William, ‘Dravidian Metaphony Lg.42, 1960.

Burrow, T. பாரோ ‘Dravidian Studies-I, BSOAS 9.3: 11-22, 1938.

————— ‘Dravidian Studies — IV — The body in Dravidian and Uralian’, BSOAS, 11.2: 328-56, 1944.

————— ‘Sanskrit and the pre-Aryan tribes and languages’, Bulletin of the Ramakrishna Mission Institute of Culture, 1958.

————— and Emeneau, M.B. (பாரோ, எமெனோ) Dravidian Etymological Dictionary, Oxford University Press, 1961. Revised edition in 1984.

Caldwell, Robert, (கோல்.வெல்) ‘A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages, London, 1856.

Cunningham, Alexander, (கணிங்காம்) Archaeological Survey of India. Report for the Year 1872 - 73. Vol.5.

Emeneau, M.B. எமெனோ, ‘Linguistic prehistory of India’, Proceedings of American Philosophical Society 98: 282-92, 1954.

————— , *Dravidian Comparative Phonology: A Sketch*, Annamalainagar, Annamalai University, 1970.

————— , ‘Kodagu Vowels’, JAOS 90, 1970.

- , "Dravidian and Indo-Aryan, The Indian Linguistic Area", in *Symposium on Dravidian Civilization* (ed.A.F.Sjoberg) Austin and New York, 1971.
- Fairservis, Walter A., (பெயர்செவிஸ்), "The Script of the Indus Valley Civilization", *Scientific American*, 44-52, 1983.
- Gururaja Rao, B.K. குருராஜாராவ், *Megalithic Culture in South India*, Mysore, 1972.
- Heras, H. ஹெராஸ் *Studies in Proto-Mediterranean Culture*, Bombay, 1953.
- Kinnier Wilson, J.V. கின்னரியர் வில்சன், *Indo-Sumerian. A New approach of the problems of the Indus Script*, Oxford, 1974.
- Krishnamurti, Bh. கிருஷ்ணமுர்த்தி, 'Alternations i/e and u/o in South Dravidian', *Lg.* 34: 458-68, 1958.
- *Telugu Verbal Bases, A Descriptive and Comparative Study*, Berkeley, 1961.
- Lal, B.B. லால் 'From the Megalithic to the Harappan: Tracing back the graffiti on pottery, *Ancient India* 16, 1960.
- Linguistic Survey of India*, Vol.IV, 1906.
- Mahadevan, Iravatham மகாதேவன், *The Indus Script: Texts, Concordance and Tables. Memoirs of the Archaeological Survey of India*, No.77, New Delhi, 1977.
- Masica, Colin மசிகா, கொவிஸ், *Defining a Linguistic Area: South Asia*, Chicago, 1976.
- Meenakshisundaran, T.P. மீனாக்ஷிசுந்தரன், *A History of Tamil Language*, Madurai, 1977.
- Menges, K.H. மெங்கெஸ், 'Altajisch Und Dravidisch', *Orbis* 13, 1964.
- 'Dravidian and Altaic', *Anthropos* 72, 1977.
- McAlpin, David W. (மக்அல்பின்), 'Toward Proto-Elamo-Dravidian', *Lg.* 50: 89-101, 1974.
- , 'Elamite and Dravidian, Further Evidence of Relationship' *Current Anthropology* 16: 105-15, 1975.
- , *Proto-Elamo-Dravidian: The Evidence and its Implications*, Philadelphia, 1981.
- Schrader, Otto (எல்கிரேடர்) 'On the "Uralian" Element in the Dravida and Munda Languages', *BSOS* 8: 751-62, 1937.
- Sitrampalam, S.K. சிற்றம்பலம் *Pantaiya Tamilakam*, University of Jaffna, 1991.
- Southworth, Franklin C. (சுவத்வேர்த்), 'Lexical evidence for early contacts, between Indo-Aryan and Dravidian', in: *Aryan and Non-Aryan in India*, Michigan Papers on South and South-east Asia No.14, 1978.
- Vacek, J. வசேக், 'The Problem of the Genetic Relationship of the Mongolian and Dravidian Languages', *Archiv Orientalni* 46: 141-51, 1978.
- 'The Dravido-Altaic Relationship-Lexical and Sound Correspondences', *Proceedings of 5th International Conference/Seminar of Tamil Studies*, Vol.1: 159-70, Madras 1981.
- 'Dravido-Altaic: The Mongolian and Dravidian Verbal Bases', *JTS* 23:1-17, 1983.
- 'The Mongolian and Dravidian Verb Phrase (Its Pattern and the Underlying Verbal Forms)', *Asian and African Linguistic Studies II, SOP XIV*: 26-45, 1985.
- 'The Dravido-Altaic Relationship (Some Views and Future Prospects)', *Archiv Orientalni* 55: 134-49, 1987.
- Zide, Arlene R.K. and Kamil V. Zvelebil (eds.), *The Soviet Decipherment of the Indus Valley Script: Translation and Critique*, The Hague-Paris, 1976.
- Zvelebil, Kamil V. (கவெல்வெல்லி) *Comparative Dravidian Phonology*, The Hague-Paris: Mouton, 1970.

- ‘Irula Vowels’, *Indo-Iranian Journal* 13: 113-22, 1971.
- ‘The Descent of the Dravidians’, *IJDL* 2:57-63, 1972.
- ‘The Irula Language’, Weisbaden, 1973.
- *A Sketch of Comparative Dravidian Morphology*, Part One, The Hague-Paris: Mouton, 1977.
- *Dravidian Linguistics An Introduction*, Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, 1990.

பகுதி II

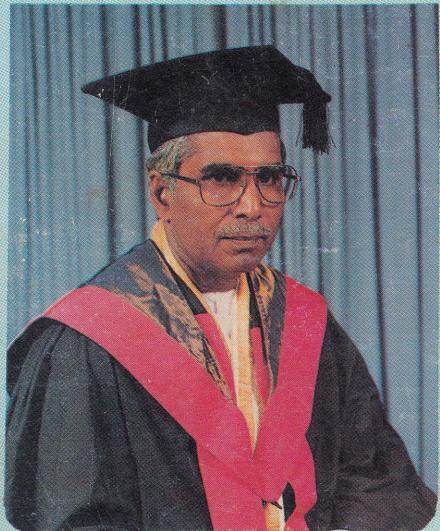
- தமிழ் - யப்பானிய உறவு தொடர்பாக வெளிவந்த எழுத்துக்கள் பற்றிய பட்டியல்**
- Asher, R.E., “Tamil and Japanese: Some Typological Analogies”, *VIIth International Conference-Seminar of Tamil Studies*, Kuala Lumpur, 1987.
- Fujiwara, Alira “Cho (Ga, Kaiko, Komori, Tako) Ko” (On Butterflies (Moths, Silkworms, Bats, Kites)). Speech at the Society for the Study of Japanese Language, 1974.
- “A Comparative Vocabulary of Parts of the Body of Japanese and Uralic Languages, With the Backing Up of Altaic Languages, Kokuryoan, and Korean.” *Gengo kenkyu*, Vol.65. 1974.
- “Japanese, Dravidian and Scythian with Special Reference to the Vocabulary of Parts of the Body”. *Kinki Daigaku Kyoyo-bu Kenkyo*, kiyo 6-2, 1974.
- “Japanese and Dravidian with Special Reference to Words Beginning with Original K”. *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 7-2. 1975.
- “Nihongo to Dravida shogo” (Japanese and Dravidian Languages). *Gengo kenkyu*, Vol.70. 1976.
- “Nihongo no shikisai-meい kigen” (The Origin of Japanese Color Words). *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 10-2 1979.
- Nihongo no kiso doshi no kigen (The Origins of Japanese Basic Verbs). *Gendai-no Esprit series*. Tokyo: Shi.bun do 1980.
- “Nihon-Dravida hikaku goi, a-i” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “A” — “I”), *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 12-1, 1980.
- “Nihon-Dravida hikaku goi, u-o, sa” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “U” — “O”, “Sa”). *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 12-3, 1981.
- “The Japanese-Dravidian Vocabulary of Flora and Fauna.” *Kyoto Sangyo Daigaku Kokusai Gengo Kagaku Kenkyujo shoho*, 2-4, 1981.
- *Nihongo wa doko kara kita ka* (Whence the Japanese Language). Tokyo: Kodan sha, 1981.
- “Nihon-Dravida hikaku goi, Shi-so” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “Shi”— “So”). *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 14-1, 1982.
- “Nihon-Dravida hikaku goi, ta-ni” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “Ta — “Ni”). *Kinki Daigaku Kyoyo-bu Kenkyu Kiyo*, 14-3, 15-1, 1983.
- “Nihon-Dravida hikaku goi, nu-hamo” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “Nu”— “Hamo”), *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 15-3, 16-1,2,3, 1984.
- “Nihon-Dravida hikaku goi, higa” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “Haya”)-Higa *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu* kiyo, 17-1,2,3, 1985.

- “Nihongo-Dravidago hikaku, hika-hichi” (Comparison of Japanese and Dravidian Words, “Hika”—“Hichi”), *Kinki Daigaku Kyoyo-bu kenkyu kiyo*, 18-1,2,3, 1986.
- Go, Minoru “New Guinea no Nan-go ni tsuite” (On the Nan Language in New Guinea). *Gengo kenkyu*, Vol.65.
- “Nihongo no kigen o motomete” (In Search of the Origins of the Japanese Language). *Nihon bunka*, Vol.4, 1979.
- “Papua-go to Nihongo to no hikaku (Comparison of Papuan and Japanese). *Gendai-no-Esprit series*. Tokyo: Shi-bun do., 1980.
- International Journal of Dravidian Linguistics*, “Japanese and Indian Scholars Clash over the theory that ‘The Roots of Japanese lie in Tamil,’ ” 1983.
- Manonmani Sanmugadas, “Life of the Tamils and the Japanese in Literary Texts”, *Ilanadu*, Week-end Edition, 19.2.1984.
- Women in Tamil and Japanese Societies” (In Tamil), *Ilanadu*, Week-end Editions, 11.3.1984, 18.3.1984, 25.3.1984 and 1.4.1984.
- “Worship in the Life of the Tamils and Japanese” (in Tamil), *Ilanadu*, 30.3.1984.
- “A Comparative study of the worship among the Tamils and the Japanese” (in Tamil), *Civattamil Research papers*, Turkkapuram, Tellipalai, 1985.
- “Man’ yo shu to sangamu no ai no uta no ruiji” (Similarities in Love Poems between the Man’yo shu and the Cankam). VIth International Conference/Seminar of Tamil Studies, Kula Lumpur, 1987.
- “Treatment of nature in the love poems of Cankam text and Manyōshū” (in Japanese), *XXXIIIrd International Conference of Orientalists in Japan*, Tokyo, 1988.
- “Manyōshū poems and old Tamil poems” (In Japanese). *Bun Gaku*, Iwanami Shoten, Tokyo, Vol.56:11, 1988.
- “Ornamatopoetic Words in Tamil”, *Bulletin of the Language Institute of Gakushuin University* No.13, Tokyo, pp.103-113, 1990.
- “Birds in Manyoshu and Cankam Poems”, *Proceedings of the 36th International Congress of Orientalists in Japan*, 1991.
- , *Manyōshū Kātar Kāticaka!* (A comparative Study of Japanese Manyoshu and Tamil Cankam Love Poems), Japan Foundation awarded a Publication Grant for this book, Published by Colombo Tamil Sangam, Colombo, 1992, pp.1-164.
- , *Manyōshū Kātar Pātalka!* (Translation of Japanese Manyoshu Love Poems into Tamil), Kantalagam Publishers, Madras, 1992.
- *Yappāniya Moliyayt Tamilir Karka: KaiNūl* (Learn Japanese through Tamil: A Hand-book), Kanthalagam Publishers, Madras, 1992.
- Miller, R.A. “Tamil and Japanese?” Bulletin of the School of Oriental and African Studies. Vol.XLIX, 3 (University of London), 1985.
- Murayama, Shichiro “Nihongo no kigen meguru ronso (The Debate on the Origins of the Japanese Language)”, Tokyo: *San’-ichi Shobo*, 1981.
- “Ohno Susumu-shi no hikaku kenkyu wa korede yoi naka” (Are Susumu Ohno’s Comparisons Acceptable?). *Kokugogaku*, Vol.127, 1981.
- “Kokugogaku’ 130-shu no Ohno Susumu-shi no hanron ni tsuite” (Regarding Susumu Ohno’s Rebuttal in Kakugogaku, Vol.130). *Kokugogaku*, Vol.133. 1983.
- Ohno, Susumu *Nihongo no kigen* (The Origins of the Japanese Language). Iwanami Shinsho Series. Tokyo: Iwanami Shoten, 1957.

- “The derivation of the Japanese language: The close affinity between the Dravidian and the Japanese languages: A study especially on terms of rice culture”, *Asahi Shinbun* (Tokyo Daily Newspaper), Evening edition, 13.10.1979.
- Sound Correspondences between Tamil and Japanese* (English), Gakushuin University, Tokyo, 1980.
- “Tamil and Japanese: A comparative study”, *Gengo*, Jan.-Sept., Taishukan, 1980.
- “Tamil and Japanese: (No.1)”, *Asahi Shinbun*, 27.11.1980.
- “Tamil and Japanese: (No.2)”, *Asahi Shinbun*, 8.12.1980.
- “The relationship between Tamil and Japanese languages” (English), *Proceedings of the Vth International Conference/Seminar of Tamil Studies*, Madurai, 1981.
- “Tamil and Japanese: (No.3)”, *Asahi Shinbun*, 26.1.1981.
- “*Nihongo to tamirugo*”, Shinchosa, Tokyo, 1981.
- “Correspondence between Tamil and Japanese: A reply to S. Murayama” (English), *Kokugogaku*, No.130, Sept., 1982.
- “The loss of initial C-in Tamil ans S-in Japanese” (English), *The Department Journal of Tamil*, University of Madras, 1983.
- “A study on the relationship between Tamil and Japanese: Intervocalic stops in the Languages” (English), *International Journal of Dravidian Linguistics*, XII:2, 1983.
- “The relationship between Tamil and Japanese”, *Kaishaku to kansho*, Tokyo. From 1983.
- Murayama Shichiro-shi no ohno hihan no jittai” (The Facts Behind Schichiro Murayama’s Criticism of the Ohno Thesis). *Kokugogaku*, vol.135., 1983.
- “*Nihongo to Tamilgo no kankei*” (Japanese-Tamil Relationship). *Kaishaku to kansho*, Jan.-Dec., 1984.
- Sanmugadas, A., & Manonmani, S., *Worldview and Rituals among the Japanese and Tamils* (English), Gakushuin University, Tokyo, 1985.
- “*Nihongo to Tamilgo no kankei*” (Japanese-Tamil Relationship). *Kaishaku to kansho*, Jan-Dec., 1985.
- “*Nihongo to Tamilgo no kankei*” (Japanese-Tamil Relationship). *Kaishaku to kansho*, Jan.-Dec., 1986.
- Nihongo izen* (Before Japanese), Iwanami Shinsho series. Tokyo: Iwanami Shoten, 1987.
- “*Nihongo to Tamilgo no kankei*” (Japanese-Tamil Relationship). *Kaishaku to kansho*, Jan.-Dec., 1987.
- “Japanese-Tamil Relationship: Particle Correspondence between Old Japanese and Old Tamil” Vth International Conference/Seminar of Tamil studies, Kuala Lumpur, 1987.
- “*Nihongo to Tamil-go no kankei*” (Japanese-Tamil Relationship). *Kaishaku to Kansho*, Jan.-Dec., 1988.
- “The Genealogy of the Japanese Language: Tamil and Japanese”, *Gengo Kenkyu*, 95, Tokyo, 1989, pp.32-63.
- “Waka no 5,7; 57,7 Keishiki no Genryu”, *Kokubungaku; Kaishakuto Kansho Nos.* 716-717, 1990.
- Sanmugadas A., “*Yappānil Tamil*” (Tamil Studies in Japan), *Tamil Studies in 1982*. International Institute of Tamil Studies, Madras, 1983. pp.453-59.

- “A Comparative study of Kami worship in Japan and Ganapathy worship in Jaffna”, *Proceedings of the 31st International ongress of Human Sciences in Asia and North Africa*, Ed. Yamamoto Tatsuno, The Toho Gakkai, Tokyo, 1984, Vol.11. pp 1059-61
- & Manonmani Sanmugadas, “Yälppāñattiliruntu Yappāñ varai”. (From Jaffna to Japan). *Ilamuracu*, Week-end, editions: 19.2.1984, 26.2.1984, 5.3.1984. 12.3.1984, 19.3.1984 and 26.3.1984.
- “Tamil-Yappāniya toṭarpa parrīya āyvin īnraiya nilai” (The present state of the research regarding Tamil-Japanese Relationship), *Ilamuracu*, Second Annual Number, 1986.
- “Yappānilum Taipponkal”, Tamil translation of an English article on “Ponkal Festival in Japan” by Susumu Ohno, *Valum Tamil Ulakam*, Tamil world Publications, Maryland U.S.A., Vol.3:4 & 5, 1986.
- & Manonmani sanmugadas, “Cultural Similarities between Japanese and Tamils: A view through their words”, *Journal of the Institute of Asian Studies*, Madras, Vol.4:1, 1986, 83-110.
- “Intu-Cintō Valipaṭum Nampikkaikaṭum” (A Comparative study of Hindu and Shinto worship and religious beliefs). *Intu Nati*, Eastern University, Batticaloa, Sri Lanka, 1987.
- “Japanese-Tamil Relationship: supporting evidences for Susumu Ohno’s Hypothesis”. *XIVth International Congress of Linguistics*, Berlin (GDR), 1987.
- “A Comparison of Tamil-Japanese Quality Words”, *VIIth International conference/seminar of Tamil Studies*, Kuala Lumpur, 1987.
- “Japanese-Tamil Relationship: Ur Alteration”. *The Sri Lanka Journal of South Asia Studies*, Vol.I:1, University of Jaffna, 1987.
- “A Comparative Study of case particles in Japanese and Tamil”, *XXXIIIrd International Conference of Orientalists in Japan*, Tokyo, 1988.
- “Mountain worship among the Japanese and the Tamils”, *Kailasapathy Commemorative Volume*, Jaffna, 1988.
- & Manaonmani Sanmugadas, *Yappāniya Moliyum Tamil Moliyum Ilakkāna Oppumai*, Translation of a Chapter from Susumu Ohno’s *Nihonogo Izen*, Tamil Sangam, Colombo, 1990.
- “A Comparative Study of Japanese wa and Tamil ē, Paper presented to the 36th International congress of Orientalists in Japan, Tokyo, 1991.
- Shibā, Susumu**, “Kodai ni okeru Nihonjin no shiko (1) (Ways of Thinking of Ancient Japanese, Part 1). *Jinbun ronso*, Vol.18 (Kyoto Women’s University), 1970.
- “Arutai-kei minzoku no shūkyō hyōshō” (on the Religion of the Altaic People). Speech delivered at the Japanese Society of Ethnology (Tokyo), 1971.
- “Dravida-go to Nihongo (1)” (Dravidian Languages and Japanese, Part 1), *Jinbun ronso*, Vol.22 (Kyoto Women’s University), 1973.
- Dravida-go to Nihongo (2)” (Dravidian Languages and Japanese, Part 2). *Jinbun ronso*, Vol.23 (Kyoto Women’s University), 1974.
- “Dravida-go to Nihongo: Sushi no hikaku o chushin ni” (Dravidian Languages and Japanese, With Focus on Comparison of Numerals). Speech at the Japanese Society of Ethnology, 1974.
- “Dravida-go to Nihongo (Dravidian Languages and Japanese). *Gendai-no-Esprit series*. Tokyo: Shibun do., 1980.

- Suseendirajah, S., "Japanese-Tamil Cultural Relationship: A Critical Analysis of Ohno's Propositions", *Journal of South Asian Studies*, University of Jaffna, 1986.
- Vacek. J., "The Dravido-Altaic Relationship", *Archiv Orientalni*, 55, 1987.
- _____, "Review of Worldview and Rituals among Japanese and Tamils" by Susumu Ohno, Arunasalam Sanmugadas, Manomani Sanmugadas', *Archiv Orientalni* 57, 1989.
- Winters, Clyde-Ahmed, "Further Thoughts on Japanese Dravidian connections", *DLA News* Vol.V No.9, September 1981.
- Zvelebil, Kamil V., "Tamil Japanese-Are they related? The Hypothesis of Susumu Ohno", *BSOAS*, XLVIII, i, 1985.
- _____, "Dravidian and Japanese Once Again", Paper presented at the Seminar-Symposium on "Nihon Bunka to Nihongo" (Japanese Culture and Language), Organised by Asahi Shimbun in Collaboration with Kadokawa publishers, Tokyo, 28 August, 1989.
- _____, "*Dravidian Linguistics An Introduction*, see his chapter On "Dravidian and Japanese", Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, p.p. 116-122, 1990.
- _____, "Dravidian and Japanese once again", *Archiv Orientalni* 59, 1991.
- _____, "*Long-Range Linguistic Comparisons: The Case of Dravidian*, Valedictory lecture, Utrecht University, 1991.

திருக்கோணமலையில் 1940-ஆம் ஆண்டு தைத்திங்கள் 2 ஆம் நாள் பிறந்த பேராசிரியர் அருணாசலம் சண்முகதாஸ் பேராதனை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று முதற் பிரிவிலே தேர்ச்சி பெற்று 1963 ஆம் ஆண்டு பட்டதாரி யானார். அதே ஆண்டு தொடக்கம் 1965 வரை தற்காலிகத் துணைவிரிவு ரையாளராகவும் 1968 தொடக்கம் நிரந்தரத் துணை விரிவுரையாளராக வும் நியமனம் பெற்ற இவர் 26 ஆண் கூளாகப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.

1969 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் எடின்ப்ரோப் பல்கலைக்கழகத் திலே மொழியியற்றுறையிலே பயிற்சிபெற்று, தற்போது அப்பல்கலைக்கழகத்தின் துணைத் தலைவராகக் கடமையாற்றும் மொழியியற்றுறைப் பேராசிரியர் R. E. Asher அவர்களுடைய நெறிப்படுத்துகையில் The Phonology of the Verbal Forms in Colloquial Ceylon Tamil என்னும் ஆய்வுக்கட்டுரையைத் தயாரித்து, அதற்குக் கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றார். புகழுபெற்ற மொழியியலாளர்களாகிய பேராசிரியர்கள் John Lyons, David Abercrombie, Pit Corder ஆகியோரிடம் மொழியியற் பயிற்சி பெற்றார்.

நெஜீரியாவிலுள்ள இபாடன் பல்கலைக்கழகம் இவரை 1982ல் மொழியியல் - நெஜீரியா மொழிகள் துறைக்கு விருந்து முதுநிலை விரிவுரையாளராக அமைத்துக் கொரவித்தது. 1983ல் Japan Foundation இவருக்கு Senior Research Fellowship வழங்கியதனால், அவ்வாண்டு தோக்கியோவிலுள்ள Gakushuin பல்கலைக்கழகத்தில் விருந்துநிலைப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். அங்கு பேராசிரியர் Susumu Ohno அவர்களுடன் தமிழ்-யப்பானிய உறவு தொடர்பான ஆய்வினை மேற்கொண்டார். 1990 ஆம் ஆண்டு Gakushuin பல்கலைக்கழகம் மீண்டும் இவரை விருந்துநிலைப் பேராசிரியராக அமைத்துக் கொரவித்தது. 1992 வருட அங்கு மொழியியல், தமிழ் இலக்கணம், தமிழர் பண்பாடு தொடர்பாக விரிவுரைகள் ஆற்றினார்.

இவருடைய தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள் நூல் ஈழத்தில் இரண்டாவது பதிப்புப் பெற்றதுடன் தமிழ்நாட்டில் மறுபிரசரமுமாகியது. கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் இந்நாலுக்குப் பரிசும் வழங்கியது. இவருடைய பிற நூல்கள்: நமது மொழியின் இயல்புகள், துணைவேந்தர்வித்தி; மனைவி மனைன்மணியுடன் இணைந்து எழுதியவை: இத்திமரத்தாள், ஆற்றங்கரையான், தமிழ்மொழியும் யப்பானியமொழியும்: இலக்கண ஓப்புமை (மொழி பெயர்ப்புநூல்). மனைன்மணி, சுகமு ஒனோவுடன் இணைந்து எழுதியது: Worldview and Rituals among Japanese and Tamils பதிப்பித்த நூல்கள்: ஆக்க இலக்கியமும் அறிவியலும், தமிழர் திருமண நடைமுறைகள்.

காலஞ்சென்ற பேராசிரியர்களான க. கணபதிப்பின்னை, வி. செல்வநாயகம், ஆ. சதாசிவம், சு. வித்தியானந்தம், க. கலைாசபதி ஆகியோரின் மாணவராகிய இவர் 40க்கு மேற்பட்ட (தமிழ், ஆங்கில மொழிகளில்) ஆய்வுக்கட்டுரைகள் (தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், பண்பாடு, மொழியியல் பற்றி) எழுதியுள்ளார்.